

Under Dusken

STUDENTAVISA I TRONDHEIM NR.09 106. ÅRGANG 22.09.20 - 13.10.20

IMPLANTERBAR

HJERNECHIP:

Helbredende eller
kontrollerende?



VI HAR FÅTT NY NETTSIDE!

Sjekk den ut på underdusken.no



08

BOLIGHAIER:

I det siste har kampanjen «Reduser Husleia» jobbet for rimeligere hybler for studenter.

42

TINDER-KJÆRLEIK:

Poesidebutant Kari Anne Bye var så nysgjerrig på nettdating at hun skrev en bok om det.

12

KOBLET PÅ HJERNEN:

Et nytt hjerneimplantat skal løse medisinske problemer, koble seg på internett og lagre minner.

46

SPILLEGLEDE LAGER GOD MUSIKK:

Trondheimsbandet Pangea debuterte med Storm og klatret opp til første plass på TM: Live.

32

NYTT LIV PÅ SLUPPEN:

I et gult lagerbygg på Sluppen er det nå åpnet klatresenter og mathall.



[LES MER PÅ UNDERDUSKEN.NO](http://underdusken.no)

REDAKTØR UNDER DUSKEN
Elise Marstein – Tlf: 417 91 949
avisredaktor@studentmediene.no

NESTLEDERE UNDER DUSKEN
Idunn Sørensen – Tlf: 936 47 749
avisredaktor@studentmediene.no

Marte Sæther Ottesen – Tlf: 942 59 516
nettredaktor@studentmediene.no

**ANSVARLIG REDAKTØR
STUDENTMEDIENE I
TRONDHEIM AS**
Maren Høgevold Busterud – Tlf: 410
63 201
ansvarligredaktor@studentmediene.no

REDAKSJONSSJEF
Christine Aaserød Pedersen
redaksjonsjef@studentmediene.no

DAGLIG LEDER
Sindre Sættlem – Tlf: 411 85 450
dagligleder@studentmediene.no

SALGSSJEF
Albert Skånlund
salgssjef@studentmediene.no

NYHETSREDAKTØR
Margret Meek
nyhetsredaktor@studentmediene.no

DEBATTREDAKTØR
Oda Eriksen Haugland
debattredaktor@studentmediene.no

REPORTASJEREKTAØR
Oda Sofie Mathisen Gallefoss
reportasjeredaktor@studentmediene.no

KULTURREDAKTØR
Geir Bergersen Huse
kulturredaktor@studentmediene.no

**FORSKNING- OG
FORBRUKERREDAKTØR**
Bendik Brodshaug
[fooredaktor@studentmediene.no](mailto:foredaktor@studentmediene.no)

SPORTSREDAKTØR
André Torvestad
sportsredaktor@studentmediene.no

MUSIKKREDAKTØR
Tina Løvås
musikkredaktor@studentmediene.no

FOTOREDAKTØR
Kristian Marcellus Benum Storehaug
fotoredaktor@studentmediene.no

GRAFISK ANSVARLIG
Ingvild Lyngnes
grafisksjef@studentmediene.no

ILLUSTRASJONSSJEF
Ólöf Eyjólfsson
illustrasjonsjef@studentmediene.no

DESK
Erlend Gylver (sjef), Håkon Pedersen,
Benedikt Erikstad Javorovic, Linn Danielsen
Ejvemo, Anders Brun, Runar Johnsen, Sigrid
Solheim, Marthe Bjerva, Peter André Hegg,
Hanna Jarsta Ervik, Anna Juell Johnsen

GRAFIKERE
Tanja-Irén Harsvik Haugen, Olivie Rouppe
van der Voort, Selja Sørlund, Sofija
Kornhubere

KORREKTUR
Tomaris Semet (sjef), Bendik Brodshaug

FORSIDE
Viktorija Belogrudovaite

Kompisen min ble knivstøket med en IKEA-kniv!

TIPS OSS!

tips@studentmediene.no

ANNONSERE?

salgssjef@studentmediene.no

Under Dusken er et uavhengig organ for studenter i Trondheim, utgitt av Studentmediene i Trondheim AS. Under Dusken blir distribuert gratis i Trondheim, og kommer ut seks ganger i semesteret. Under Dusken arbeider etter god presseskikk i henhold til Vær Varsom-plakaten. Den som mener seg rammet av urettmessig omtale oppfordres til å kontakte redaksjonen.

Under Dusken blir utgitt av Studentmediene i Trondheim som får økonomisk støtte av Velferdstinget i Trondheim og Studentersamfundet i Trondheim, som står uten redaksjonelt ansvar.

Miljøtrykksak fra
Trykkpartner AS.

Lisensnr. 241823
Sertifikat nr. 1638



STUDENT?

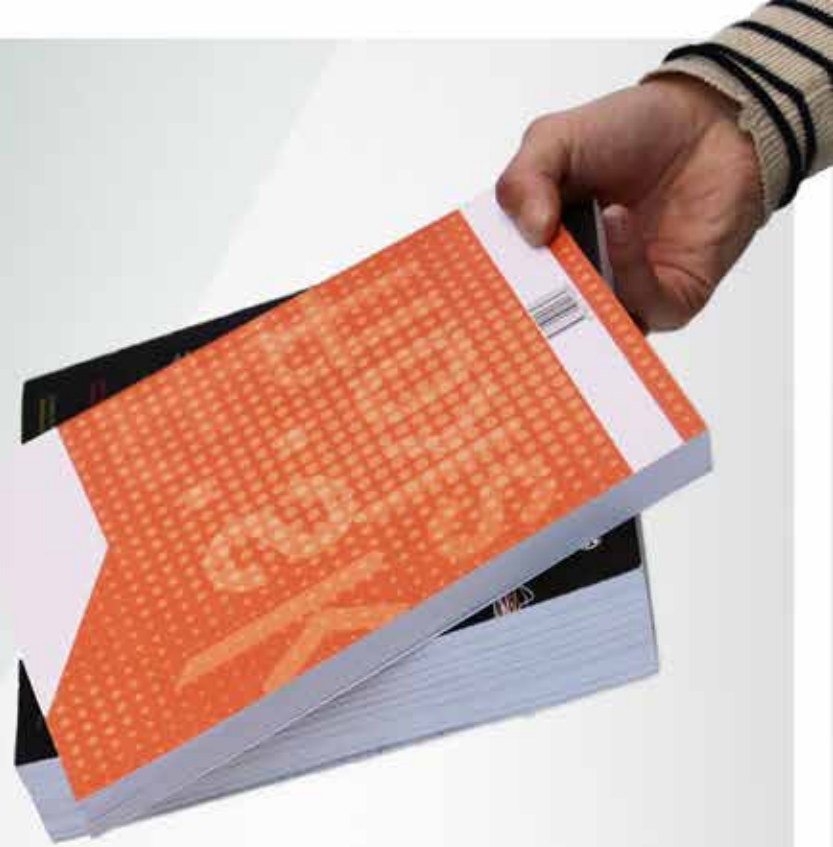
MILJØBEVISST?

SKAFF
PENSUM
BRUKT



iBok.no

Norges største markedsplass for
kjøp og salg av brukt pensum



LEDER

MAREN HØGEVOLD BUSTERUD

ANSVARLIG REDAKTØR I
STUDENTMEDIENE I TRONDHEIM

Hvordan bør en studentavis dekke smittespredning blant studenter?

Smittespredningen øker for tiden i Bergen og Oslo, men er stabil i Trondheim. Fadderuka har fått, og får fremdeles mye av skylden for oppblomstringen, og situasjonen er på ingen måte sikker her i byen heller. Vi i Under Dusken følte også på behovet for å følge opp smittetallene tett gjennom de to ukene, og vi skrev om fadderarrangement som ble avlyst. Samtidig løftet vi også fram hvor godt forberedt foreningene var og hvor mye håndsprit de hadde kjøpt inn.

Under Dusken, sammen med resten av Studentmediene i Trondheim, har nemlig et samfunnsoppdrag, i likhet med VG, NRK og alle andre medier. Vi må rapportere om smitte og kritikkverdige forhold – også når det kommer til studentenes egne feiltrinn rundt smittevernsreglene. Nylig skrev vi en sak om et linjeforeningsarrangement som ble kritisert for å ikke følge smittevernsreglene. Arrangørene svarte at arrangementet var lagt opp til å følge reglene, men at det var enkeltpersoner som fikk det til å fremstå annerledes.

Et annet eksempel på hvordan vi må dekke smittespredning er at vi også nylig skrev om to BI-studenter i Trondheim som var smittet, noe som potensielt er kritisk for å kunne spore andre smittede. Heldigvis gikk det fint i akkurat dette tilfellet. Kun to

ble bekreftet smittet og BI mente at de raskt fikk kontroll på situasjonen.

Vi vet at å trekke fram enkelthendelser som dette kan gi inntrykk av at regler brytes og folk smittes oftere enn det som faktisk er realiteten. Derfor ønsker vi å balansere hvordan vi dekker det hele. Vi skal ikke kjeft eller tildele skyld, men vi er nødt til å informere og stille kritiske spørsmål.

Hva er studentavisens rolle i dette selsomme sirkuset? Hva skiller oss fra NRK, VG og alle de andre? Hvilken side skal vi stå på?

Vi skal etterstrebe å dekke lokale nyheter som angår studenter, dermed må vi også skrive om det når utbrudd oppstår. Til forskjell fra de andre mediehusene er vi også studenter. Vi kjenner på den samme frustrasjonen over å bli beskyldt for forhold vi ikke kjenner oss igjen i. I tillegg vet vi hvor viktig fadderuka og sosiale arrangementer med studentforeninger er, og vi opplever selv hvordan dette faktisk gjennomføres. Og vi vet at det, i de aller fleste tilfeller, gjennomføres forsvarlig.

Så, husk det, kjære lesere! Det finnes ikke lag. Lag ville betydd at det er en kamp mellom to fronter, men vi står i hvert fall sammen med dere. Vi, studentavisen deres, skal hjelpe dere med å holde dere informert, opplyst og gi dere følelsen av å bli forstått.

Kommentar:

Et hav av motsigelser

NTNUs koronatiltak hjelper lite om det ikke er en helhetlig plan bak.



MARGRET MEEK
Journalist i Under Dusken

ILLUSTRASJON: Siri Frøystein

Alle campuser har nå en permanent lukt av sprit, og ikke den typen studenter er vant med. Hvert grupperom er utstyrt med wiper og bordene har aldri vært renere. I alle auditoriene er det tydelige markeringer om hvor man kan sitte, mens i gangene patruljerer vektere med tomrestokker.

De fleste studenter følger reglene møysommelig. Etter et digitalt vårsemester er vi takknemlige for å kunne være på campus igjen. De fleste er villige til å holde god avstand til hverandre dersom det er prisen å betale for å ha fysiske forelesninger. Uttørkede hender er verdt de timene vi får sitte i et grupperom med medstudenter.

Problemet er når tiltakene faller fra hverandre på grunn av evige motsigelser.

I starten måtte alle knøle med ett ark og én penn for å registrere at vi var i klasserommet i tilfelle det skulle oppstå behov for smittesporing. Nå skviser studenter seg sammen om rommene blir for små. I enkelte grupperom sitter man tre om ett bord. Ikke alle emner har klare retningslinjer for hva som skjer dersom alle må i karantene og mister to undervisningsuker.

Så er det selvfølgelig bussen. Som alltid går forelesninger i totimers bolker. Det vil si at et kvarter før de berømmelige åtte, ti og tolv-forelesningene, er det ville vesten på busslinje 3 mot Dragvoll. Her stues studenter sammen i én stor masse, de fleste uten munnbind. Man kan prøve å ta en tidligere buss, men er man for sen kan man ikke vente til neste.

Resultatet er at alle tiltakene faller sammen raskere enn motivasjonen under eksamen. Det anbefales å gå eller sykle, men bor man langt unna er det ikke et reelt alternativ. Særlig nå som høstværet er i anmarsj, vil flere velge bussen for å unngå en times gåtur i pøsregn. Allerede nå kjører busser forbi holdeplasser, for fulle til å ta i mot flere passasjerer.

Misforstå meg ikke, jeg er veldig takknemlig for at det er lagt opp til fysisk undervisning. I skrivende stund er situasjonen i Trondheim under kontroll – men frykten er fortsatt der. Blir det en økning i smitte må man fortsatt stappe seg inn på bussen, helt til campus eventuelt stenger. Man må fortsatt sitte trangt i altfor små grupperom.

Det er bra at NTNU har tiltak for å forhindre smittespredning. På mange fronter er det godt gjennomførte tiltak som sikrer at vi kan opprettholde en noenlunde normal studiehverdag. Det er likevel ingen vits med strenge tiltak dersom tiltakene motsier hverandre og ikke fungerer helhetlig. NTNU visste at pandemien fortsatt ville prege hverdagen etter høstens studiestart. Jeg forstår det er en kabal som skal løses, men slik som det er nå er det som å ta på seg joggeskoene, drikke proteinshaken, for så å sette seg på sofaen og sovne foran Netflix.



Sniknynorskifisering av Samfundet?



KAREN MJØR
Leiar ved
Studentersamfundet i
Trondhjem

ILLUSTRASJON: Silje Marie Savland Moksnes

Det er mange som har vanskar med å skjønne engasjementet mitt for nynorsk. Kvifor er sidemål i skulen viktig? Kvifor har eg biografien om Ivar Aasen på stasplassen i bokhylla? Kvifor har eg brukt tid på å vera aktiv i Norsk Mål-ungdom og reist på sommarleir med folk eg ikkje har anna til felles med enn at me nyttar same målform? Dette kan vera vanskeleg å forstå for mange, og kanskje er det ekstra vanskeleg når ein sjølv aldri har måtta kjempa for å få bruka sitt eige skriftspråk.

Det er mange grunnar til at eg er ein av dei trufaste disiplane til Ivar Aasen. Eg meiner det er viktig å kjempa for språket mitt når mitt eige universitet, NTNU, ikkje klarar å oppfylle krava om nynorsk som dei er pålagt i mållova. Dette vert forklart med at «målarbeidet blir ned-

Det har snarare vore ei bokmålifisering på Samfundet over mange år, og det har ikkje vore noko snikande med den.

prioritert i ein travel kvardag». Dette gjer at me må finna oss i ord som «kvisleis» i oppgåvetekstar, og at desse tekstane tidvis har så dårleg språk at ein ikkje heilt skjønar kva ein svarar på. Det er rett og slett ikkje godt nok når NTNU sine oppgåvetekstar til tider kan samanliknast med nynorskstilen til ein åttandeklassing.

Eg vil også ta den evige diskusjonen om nynorsk fordi at den neste nynorskbrukande leiaren for Samfundet skal få sleppa dei tilbakemeldingane eg har fått. Som at medlemmer ikkje vil lesa e-postane mine fordi dei er på nynorsk og skuldingar om sniknynorskifisering når ein nyttar si eiga målform. Sanninga er heller at samfunnet – og

Samfundet – er bokmålifisert, og at denne bokmålifiseringa har vore alt anna enn snikande.

Nynorsker fint i dikt, men også til anna bruk. Meir enn ein av ti elevar i norsk skule har nynorsk som hovudmål. Det har aldri før vore produsert så mykje tekst på nynorsk som det blir i dag. Nynorsk er eit levande skriftspråk og skal behandlast som det.

Eg lever godt med at somme meiner «spynorsk» og «nynorsk mordliste» er god humor. Men, du kan diskutera nynorsk med meg på så mange nach du berre vil, eg kjem ikkje til å endra målform eller å synet mitt på sidemålsundervisninga.

Nynorsk er personleg, nynorsk er meg, og det er verdt å kjempa for.



Leiemarkedet på ville veier

Studentleiligheter kjennetegnes av lav standard og høy leie. Aktivistene bak kampanjen «Reduser husleia» ønsker å gjøre noe med dette.



TEKST: Amanda Hytten Bjerknes og Oda Eriksen Haugland | FOTO: Privat
ILLUSTRASJON: Benedikte Ytterli og Olivie Rouppe van der Voort

David Gunneng, Alf Jørgen Schnell og Maria Refslander er noen av aktivistene som opprettet Facebook-siden «Reduser husleia». Dette ble starten på den digitale kampanjen ved samme navn som arbeider for å redusere husleien studenter og andre må betale. De står også bak instagramkontoen @min_drittleilighet.

- Vi starta opp i forbindelse med at folk ble permitterte på grunn av korona og alle ble bedt om å bidra i dugnaden, utenom de som leier ut til privatpersoner, skriver de i en e-post til Under Dusken.

Det perfekte leiemarkedet

Aktivistene ønsker å fjerne bolig-profitørene, så det ikke skal være mulig å profitere på bolig. De vil at det er de statlige, kommunale og ikke-kommersielle aktørene som skal få leie ut.

- Vi tenker at studenter bør bruke maks 15% av inntektene sine på leie, som ville tilsvart 1337,50 kr. For andre vil prisen hovedsakelig reguleres ut fra tilbudet, med en maksgrense per kvadratmeter, sier aktivistene.

Forbruker- og kommunikasjonssjef Carsten Henrik Pihl i Huseierforeningen mener at ønsket til akti-



vistene bak «Reduser husleia»-kampanjen kan være vanskelige å oppnå. Samtidig er de veldig for at studenter skal ha gode og rimelige boliger.

- Vi tror det blir vanskelig å sette en grense på makspris per kvadratmeter, for det vil være forskjeller landet over på hva boliger koster. For studenter mener vi at det lureste er at det bygges nok av gode studentboliger som kan tilbys studenter til en rimelig penge, svarer Pihl.

En drittleilighet

På instagramkontoen @min_drittleilighet, som har over 23 900 følgere, legges det ut bilder av leiligheter de får tilsendt anonymt. Dette gjør de for å rette oppmerksomheten mot de høye prisene på leiemarkedet.

- Vi får inn bilder og historier fra drittleiligheter. Det kan være folk som bare betaler for mye, men også om verre ting, som utleiery som invaderer privatlivet, historier om rasisme, store utleieselskaper som ikke fikser opp i problemer, leiligheter med mugg, manglende brannutgang også videre, skriver Gunneng, Schnell og Refsland.

De trekker fram at fellesnevneren til bildene er at de viser et marked med utrolig stor maktubalanse, hvor leietakerne som har minst blir ribbet av utleiery som har mest.

I tillegg til instagramkontoen finnes det andre kanaler hvor man kan dele dårlige erfaringer med utleiery. På nettsiden «Svartelista» kan man legge inn kommentarer hvor man deler ulike erfaringer med utleiery i Trondheim.



Aktivistene: David Gunneng, Alf Jørgen Schnell og Maria Refslander mener leieprisene har løpt løpsk.



POSITIV: Carsten Henrik Pihl mener at det er bra at skyggesidene i utleiemarkedet også kommer fram.



TIPS: Tom Risas beste tips er at man bør være en smart leieboer.

bomiljø, både for leieboerne og for de andre som bor rundt, sier Pihl.

Advokat Tom Risa i Leieboerforeningen mener at mange unge voksne og studenter ofte blir utnyttet på leiemarkedet. Han svarer det er enkelte utleierye som har spesialisert seg på studenter og at dette ikke er unaturlig siden denne gruppen stadig gir nye leietakere.

- Det er ofte vanskelig å skaffe seg husrom i de typiske studiebyene, særlig ved semesterstart. Her ser vi at utleierye kan utnytte situasjonen.

Risa forteller at utleierye som praktiserer denne typen bindingstider utnytter leierens relative mangel på kunnskap om leiemarkedet. Leieboerforeningen ser at noen utleierye krever at leierne aksepterer avtaler om bindingstid som er sterkt urimelige for leieren. Slike avtaler inneholder bindingstidregler som at det kun er lov å si opp én gang i året før 1. mai og ved utflytting 1. august.

- Disse avtalene er det i all hovedsak skoleelever og studenter som blir utsatt for. Særlig i disse tider med avlyste forelesninger, og med mye digital fjernundervisning, så har slike bindingsregler vært til ulempe for skoleelever og studenter forteller Risa.

UD

På spørsmålet om «Reduser husleia» ser noen forskjeller mellom Trondheim og Oslo, svarer de at de i utgangspunktet ikke har sett noen forskjeller på de to stedene.

- Vi har fått flere bilder og historier av leiligheter i Trondheim, og flere historier. Mange har påstått av Trondheim har et av de verste utleiemarkedene i Norge. Begge stedene er det dyrt, og mye dritt-leiligheter i omløp.

Et systematisk problem

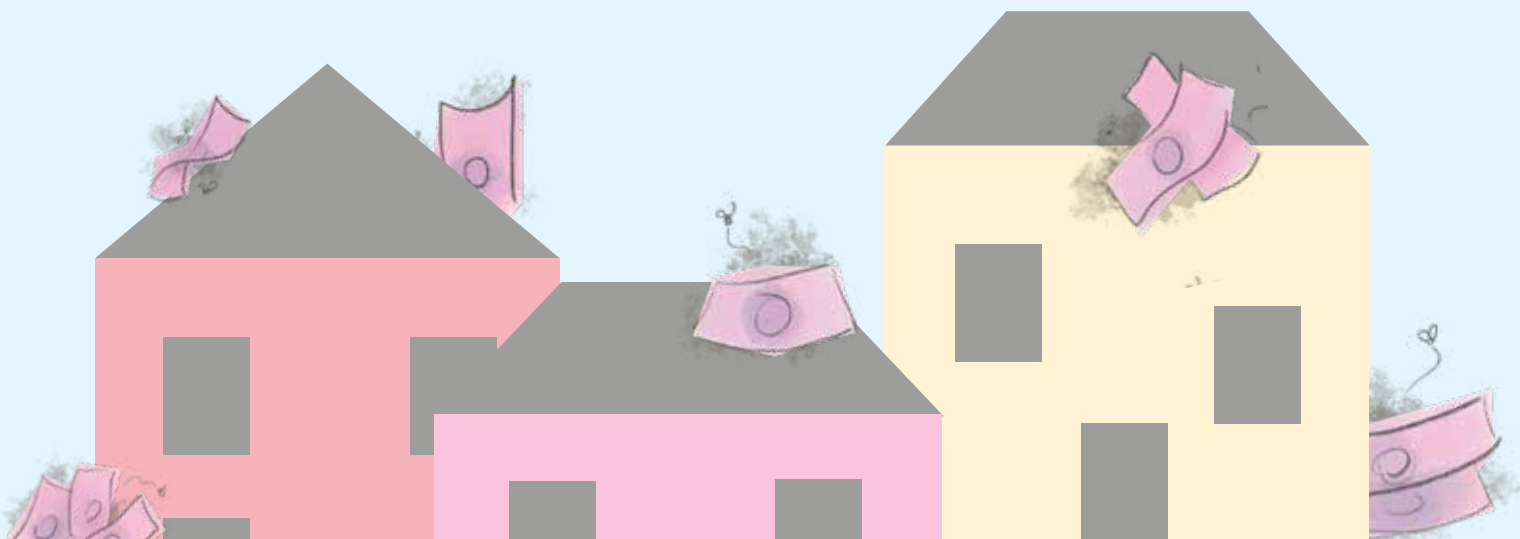
«Reduser Husleia»-kampanjen ønsker å vise at dette ikke handler om kjipe utleierye som utnytter enkeltpersoner, men at det er et systematisk problem at privatpersoner og kommersielle aktører utnytter leietakere.

- Innboksen vår viser oss at dette ikke er et særegent problem for unge og

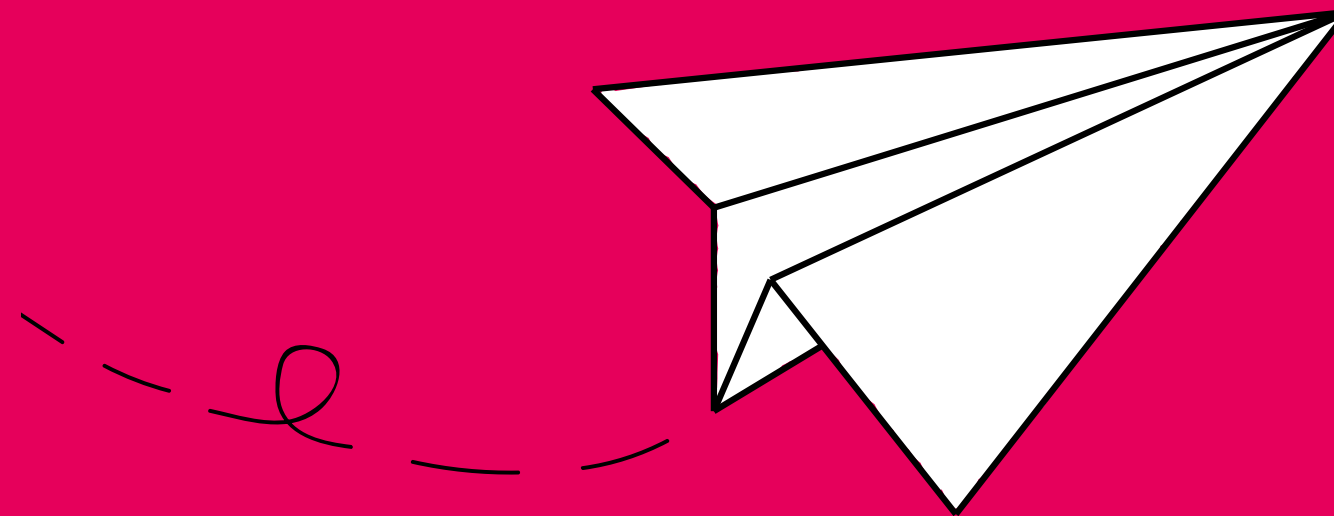
studenter, men at det er et problem for alle oss som leier. Det er viktig for oss å representere flere grupper mennesker, skriver aktivistene.

Pihl i Huseierforeningen forklarer at en av hovedfaktorene for dagens tendenser i leiemarkedet er mye korttidsutleie, som legger press på prisene. Sammen har Huseierforeningen og Leieboerforeningen jobbet for maks-grenser i utleie til korttidsutleie. Korttidsutleie er definert av Skatteetaten som utleieforhold som ikke varer lenger enn 30 sammenhengende dager.

- Her har det kommet lovregler som gjør at korttidsutleie begrenses på en passe måte. Det tror vi er lurt. Vi er også i mot hyblifisering som det har kommet mer og mer av de siste årene. Dette gir dårligere boliger og et dårlige



DEBATT: DINE MENINGER PÅ TRYKK

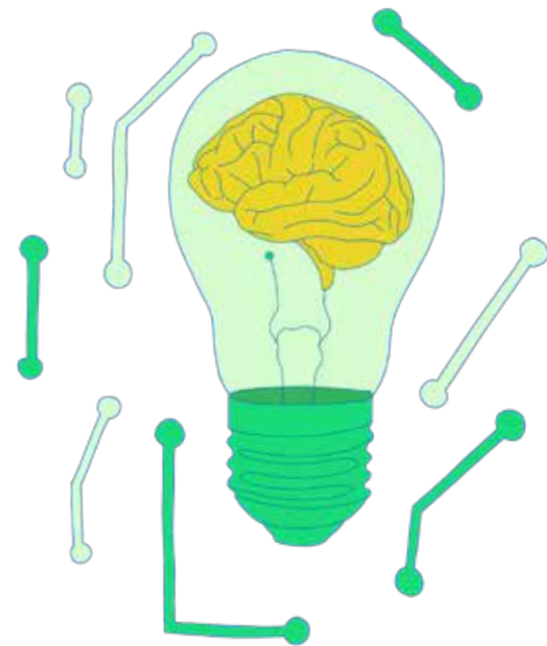


VIL DU SKRIVE TIL UNDER DUSKEN?

**SEND MAIL TIL
DEBATTREDAKTOR@STUDENTMEDIENE.NO**

INNLEGGET MÅ IKKE OVERSTIGE 2500 TEGN, MELLOMROM INKLUDERT.

LES DEBATT PÅ SIDE 54 – 55 >>



Teknologi som kaster seg på hjernebølgen

Neuralinks implantat er i dag kun et medisinsk verktøy, men i framtida kan selskapet styre mer – av hjernen din

TEKST: Hanna Waage Hjelmeland, Bendik Brodshaug | FOTO: Marion Aaserud Dahlen
ILLUSTRASJON: Viktorija Belogradovaite

Hjernen kalles ofte kroppens mest komplekse organ. I løpet av de siste tiårene har det skjedd mye innen forskning på hjernen, og vi har fått økt forståelse for hva som finner sted når vi blant annet mottar sanseinntrykk, utøver handlinger og orienterer oss i dagliglivet. Mye av grunnen til slike gjennombrudd er at forskere har lyktes i å lese av kommunikasjonen mellom hjernecellene våre. Kommunikasjonen i hjernen foregår ved hjelp av elektriske impulser som kan leses av elektriske apparater. Slik kan vi se hvilke deler av hjernen som er aktive når vi praktiserer ulike handlinger. Forskere kan også gi instruksjoner tilbake til hjernen ved bruk små elektriske spenninger.

Tilkoblet privatorgan

Visjonære teknologientusiaster kaster seg nå på hjerneforskningsbølgen. På en pressekonferanse i august presenterte teknologigründer Elon Musk siste utvikling innenfor det amerikanske nevroteknologiselskapet Neuralink, som han selv har vært med å starte. Neuralink produserer et implantat bestående av en datamaskin på størrelse med en mynt. Implantatet skal erstatte deler av hodeskallen og tilkobles hjernen med omtrent tusen tynne metalltråder som leser av hjerneaktivitet.

Ved hjelp av disse skal skader tilknyttet hjernen, som lammelser og blindhet kunne kureres fullstendig. Selskapet tar også sikte på at implantatet skal kunne utvide måten vi kommuniserer med omverden og hverandre på. I Elon Musks framtidvisjon skal dermed menneskets kanskje mest private organ integreres med en datamaskin.

Ennå ikke revolusjonerende

Siden oppstart har Neuralinks kortsiktige ambisjon vært å bruke implantatet til å bistå mennesker med skader tilknyttet hjernen. Det skjer ved å motta og videresende kroppens egne elektriske impulser som av ulike grunner har blitt borte på veien.

Foreløpig har implantatet kun blitt testet på griser, men på pressekonferansen i august kunne Musk flagge med en fersk godkjennelse til å begynne med forsøk på mennesker. I første omgang vil testingen foregå på mennesker med lammelser.

Førsteamenuensis ved Fakultet for medisin og helsevitenskap Jonathan Whitlock forsker på cortex-delen av hjernen ved Kavli-instituttet. Dette er delen av hjernen implantatet i første omgang skal festes til. Han mener det er mange grunner til å anse produktet som spennende, og han mener det er realistisk at implantatet skal kunne kurere blindhet, enkle motoriske

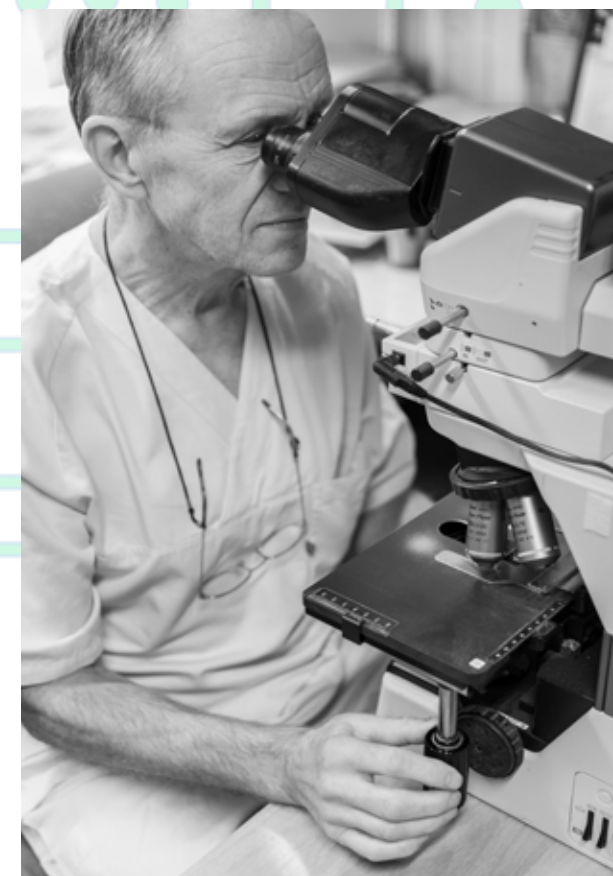
og sensoriske dysfunksjoner som lammelser, eller brukes med proteser. Likevel anser han ikke produktet som revolusjonerende.

– For medisinsk bruk tenker jeg at dette er realistisk. Det vil kreve mye arbeid, men det er ikke galskap. Vi har allerede metoder for å forstå denne typen signaler, forteller Whitlock.

Professor i anatomi ved Institutt for klinisk og molekylær medisin Jostein Halgunset tenker heller ikke at selskapets foreløpige resultater bidrar med ny innsikt innenfor feltet.

– Det er i og for seg ikke noe nytt. Slik teknologi for medisinske formål har vært jobbet med i mange år, forklarer Halgunset.

Å korrigere funksjonssvikt mellom innkommende og utgående signaler er en ting, men å forstå det er noe helt annet. Whitlock forklarer at en allerede kan kurere enkelte typer depresjoner hos noen pasienter med lokal, elektrisk stimulering.



OM NEURALINK

- NEURALINK ER ET AMERIKANSK NEVROTEKNOLOGISLSKAP STIFTET I 2016 AV ELON MUSK OG ANDRE. DET BLE FØRST PRESENTERT FOR ALLMENNHEITEN I 2017.
- FIRMAET UTVIKLER ET IMPLANTAT SOM SKAL KOBLES TIL HJERNEN.
- DEN FØRSTE UTGAVEN AV IMPLANTATET BLE PRESENTERT I AUGUST I ÅR. DET ER EN DATAMASKIN PÅ STØRRELSE MED EN MYNT SOM SKAL ERSTATTE EN LITEN DEL AV HODESKALLEN OG KOBLES TIL HJERNEN VIA 1024 ELEKTRODER.
- IMPLANTATET ER TESTET PÅ GRISER OG ER PLANLAGT TESTET PÅ MENNESKER FØR UTGANGEN AV 2020.

Kilde: Neuralink.com

– En ting er å sette i en elektrode og sette i et støt for å kurere, men vi vet ikke hvorfor det fungerer. Vi vet ikke hva som forandres i hjernen. Det er supermystisk, fortsetter Whitlock.

Mangler nok hjernekunnskap

På lang sikt ønsker Neuralink å tilby produktet også for friske mennesker, men med noen ekstra funksjoner. I følge Musk skal produktet kunne kobles til smarttelefonen din, bistå med lagring og framhenting av minner og gjøre det mulig for mennesker å snakke sammen kun via implantatet. Whitlock er skeptisk til realisme i det.

Videre forteller han at vi ikke kjenner lagringen av mer komplekse konsepter som tanker, erfaringer og opplevelser i hjernen.

– Hjernene er et svart hull av kompleksitet. Vi forstår fortsatt ikke hvordan minner distribueres rundt

omkring i hjernen. Vi vet at noe skjer, men ikke hvordan, fortsetter Whitlock.

Halgunset forklarer at selv tusen små metalltråder som inntakskanaler er langt fra nok til å realisere de mer luftigere ambisjonene selskapet har.

– Tenk at én av dine millioner av hjerneceller er aktiv hver gang du tenker på kaffe, men stimulerer du den tilbake, er det ikke sikkert at du tenker på kaffe i det hele tatt. En enkelt hjernecelle finner ikke på noe av seg selv, forteller Halgunset.

– We don't understand the fucking brain

Halgunset forteller at sansing, syn og hørsel er relativt enkelt å forstå, fordi det er godt kartlagt: Syn er lys som treffer enkelte typer celler i øyet ditt, hørsel er trykkløyer og sansing har med nervesignalene i kroppen å gjøre. Det er vanskeligere å finne en god forklaring på hvordan implantatet skal håndtere mer komplekse konsepter som eksempelvis erfaring.

Whitlock er enig i at spesielt abstrakte konsepter som erfaring er vanskelig å forstå hvordan lagres i hjernen, slik den teknologiske utviklingen er i dag. Han mener at det selskapet gjør på ingeniør-fronten er enestående, men at de på et tidspunkt vil bli begrenset av en neurovitenskapelig barriere.

– Jeg vil ikke være en pessimist, men jeg tror mange neuroforskere er enig i at vi trenger minst én revolusjon i å forstå hvordan hjernen lagrer konsepter og erfaring, forteller Whitlock.

– We don't understand the fucking brain, utdyper Whitlock på godt amerikansk.

Datsnokere på hjernen

Musk hevdet på Neuralinks pressekonferanse i august at implantatet etter hvert skal gjøre det mulig å laste



KOMPLEKSITET: Whitlock mener et medisinsk implantat er godt mottatt. De høytflyvende idéene forblir for komplekse.

opp egne minner i en ny kropp, eller i en robot. Professor emeritus ved senter for vitenskapsteori ved Universitetet i Bergen, Ragnar Fjelland, har fulgt forholdet mellom menneske og maskin i lang tid og forteller at han for 35 år siden skrev en bok med et liknende eksempel.

– Eksempelet var at vi skal kunne laste opp informasjon fra hjernen til en ny, elektronisk hjerne og sette den inn i en ny kropp. Problemstillingen kom for tidlig, fordi det ble ingen diskusjon i etterkant, utdyper Fjelland.

Selv tenker Fjelland at mennesket ikke kan isoleres som en maskin. Bakgrunnen for denne tanken er at vårt sterke sosiale vesen gjør at vi ønsker fellesskap. Han mener at samfunnet utvikler seg til å tilpasse seg teknologien for mye.

– Utviklingen går ganske entydig i den retningen at vi skaper et miljø som er godt tilpasset for roboter, også skal vi tilpasse oss det. De som styrer

utviklingen i Silicon Valley tror at vi innerst inne er roboter, mener Fjelland.

Halgunset påpeker at en mer teknologisk hverdag bringer med seg nye utfordringer. Ny teknologi kan innebære programmeringsfeil, den kan bli slitt med tiden og være utsatt for datasnokere.

– Det er en radikal teknologi og vi må tenke gjennom alle måtene dette kan gå galt. Har vi et implantat i hodet på folk som kan lese tanker, kan en også kontrollere tanker, forklarer Whitlock.

Menneske som maskin

Verken Fjelland eller Halgunset ser for seg at dagens lover og regler dekker implantatets ønskelige funksjoner utover de medisinske.

– Vi har ikke noe regelverk som er tilpasset et slikt kommersielt tilbud. Stortinget må eventuelt klø seg i hodet og finne ut en måte å regulere dette på.

Skulle det bli en reell problemstilling, er det nok slik at det antakeligvis vil være vanskelig å ikke bli med på utviklingen, mener Halgunset.

Et annet spørsmål er om en slik type teknologisk utvikling får oppmerksomheten den fortjener. Fjelland er kritisk til det.

– Vi godtar at utviklingen går sin gang. Å stoppe utviklingen er å betrakte som å stoppe tiden, forteller Fjelland.

Videre mener Fjelland at teknologien, nærmest umerkelig, får betydning på hvordan vi ser på oss selv. Det får også betydning for hvordan vi omgår andre mennesker. Han viser blant annet til hvordan mobiltelefonen har endret adferden vår.

Halgunset påpeker samtidig at det er vanskelig å debattere problemstillinger som ikke har fått utslag i virkeligheten ennå.

– Den offentlige diskusjonen er opptatt av problemer vi ser konturene



av. Det er ikke mye diskusjon om problemer vi ikke ser. Jeg tror det er en riktig prioritering, selv om det betyr at vi hele tiden er litt på etterskudd, mener Halgunset.

Både Fjelland og Halgunset er skeptiske til en framtid hvor mennesket blir integrert med maskiner. Fjelland tror ikke vi vil trives i en slik tilværelse.

– Vi ser et problem i dag hvor vi skaper en virkelighet som er stadig mer kunstig. Forutsetningen for utviklingen er å tenke på mennesket som en robot og denne utviklingen kan forsterke dette synet. Da mister vi vår menneskelighet, fortsetter Fjelland.

Halgunset ser heller ikke positivt på å være tilkoblet til en maskin.

– Litt av sjarmen ved å være menneske er at det er litt uforutsigbart, avslutter Halgunset. **UD**

UFORUTSIGBART: Halgunset mener at noe av sjarmen ved å være menneske, er at det er uforutsigbart.

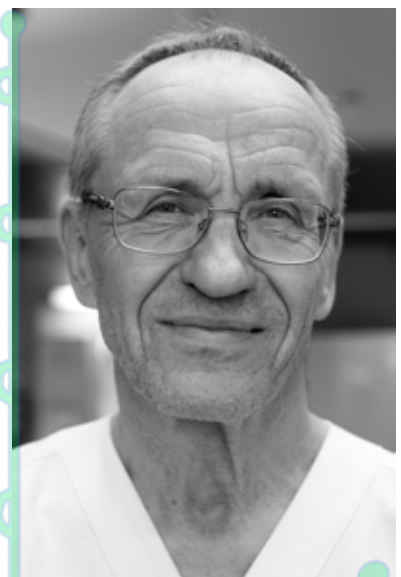


FOTO: Privat



DYSTERT: Ragnar Fjelland ser ikke lyst på dagens teknologiske utvikling.

Let's **taco**'bout shrimp, baby



TEKST: Ingrid Ekern | FOTO: Ingrid Ekern

Vi kjenner alle til den gode, gamle fredagstacoen. Versjonen vi er best kjent med består som regel av kjøttdeig med tacokrydder, grønnsaker, ost, rømme og tacosaus. En klassiker på jentekveld, og et sikkert alternativ dersom du skal be hjem til middag. Selv om dette sjeldent slår feil, har ingen vondt av å variere litt innimellom.

I denne oppskriften er kjøttdeigen byttet ut med scampi, som serveres i en tortilla sammen med avokadosalsa og rømme med koriander som bidrar til å balansere smakene og gi en friskhet. Etter å ha laget dette kommer du til å spørre deg selv hvorfor du ikke bruker scampi oftere i matlaging. I tillegg til å være sunt, er den ferdig på et par minutter, noe som gjør det til en ideell ingrediens for studenter som er mye på farten. Jeg brukte rensede og ferdigkokte scampi, noe som gjorde at de kun trengte å steke et par minutter og gjorde at ventetiden på denne fantastiske retten ble enda mindre. Du kan også bruke frossen scampi og sette det i kjøleskapet over natten. Dersom

du skal spise scampi med god samvittighet bør du velge produkter merket med ASC eller MSC. ASC-merket står for ansvarlig oppdrett, og MSC står for bærekraftig sjømat.

Denne versjonen av fredagstaco er en real smaksbombe som passer godt for enhver tacoelskende student, enten man ønsker å imponere gjester eller om man bare vil unne seg noe ekstra godt i en travel hverdag. Oppskriften er også lett å variere og det er enkelt å bytte ut, legge til, eller fjerne ingredienser. Begynner nesa å renne litt for mye av sterk mat? Fjern eller bruk mindre jalapeño! Er du kanskje en av dem som synes at det aldri blir nok krydder? Bruk mer enn det som står i oppskriften, og smak til!

Scampien kan marineres opp til 24 timer. Jo lengre tid den får på å trekke til seg alle smakene, jo bedre. Scampi har også lett for å bli tørt. Trikket for å steke den helt perfekt er at de må stekes i en godt opphetet panne. Dette gjør at de blir akkurat perfekt stekt, samtidig som de ikke blir tørre.

INGREDIENSER

Scampi

500 gr scampi
2 ½ ss olivenolje
2 fedd hvitløk
½ ts spisskummen
½ ts chilipulver
½ ts løkpulver

Avokadosalsa

3 tomater
2 avocado
1 jalapeño
½ ts salt
Litt pepper
½ sitron
Fersk koriander

Koriandersaus

1 boks rømme
2 ss hakket fersk koriander
½ sitron

FREMGANGSMÅTE

1 Scampi: Bland olivenolje, hvitløk, spisskummen, chilipulver, løkpulver og salt i en bolle. Del scampien i mindre biter og bland det inn i marinaden. Dekk til bollen og la det marinere i kjøleskap i minst ti minutter. Deretter steker du scampien på medium høy varme i ca. fem minutter. Avslutt gjerne med en dæsj sitronsaft over den ferdigsteekte scampien.

2 Avokadosalsa: Del tomaten i to, og fjern frøene og den bløte innmaten. Skjær deretter tomaten i mindre biter. Hakk opp løk, koriander, jalapeno og skjær opp avokadoen i terninger, før du blander alt sammen i en skål og rører om. Tips: Gjerne lag litt ekstra som du kan ha til senere, skvis over litt sitron og dekk til med plastfolie for å unngå at avokadoen blir brun.

3 Koriandersaus: Hakk opp koriander, og bland det sammen med en boks rømme og saften av en halv sitron. Servér sammen med varme tortillalefser og nyt.

SMIL, SVETTE OG STIKK MED NTNUI-FEKTING

Heldekkende masker og en sverdlengdes avstand er velegnet for dagens koronasituasjon. Men smittevernvennlig utstyr er ikke det eneste fektesporten har å tilby.

TEKST: Magnus Fjogstad | FOTO: Otto Barsten Johnsen

STIKKENDE: For den ferske fekteren Andreas Hennig var det litt uvant å stikke og bli stukket.

Fra antikkens slagmarker til vikingenes holmgang. Fra middelalderens ridderdueller til renessansens fekteskoler. Fra det første moderne OL til en ukentlig treningsøkt i idrettsbygget. NTNUI-fekting sin lørdagstrening inngår i en lang tradisjon av arenaer som har stilt krav til utøverens fekteferdigheter.

Heldigvis for de oppmøtte har fekting utviklet seg fra å være en kamp om liv og død til en forfinet form for mosjon. Disse fekterne er ikke her for å vinne makt, penger eller ære. De er her for et par timer trening i godt selskap.

Sverd, masker og maskiner

– Det var jo litt uvant å stikke og bli stukket, men det var veldig gøy helt fra starten, forteller den ferske fekteren Andreas Hennig. Han var med på NTNUI-fekting sitt oppstartskurs dette semesteret og gleder seg til lørdagens trening.



FRANSKE GLOSER: "PRÊT"- "OUI"- "ALLEZ!"

Før han kan stikke eller bli stukket, må kroppstemperaturen heves og muskler varmes opp. Runder rundt i gymsalen blir etterfulgt av styrkeøvelser, uttøyning og koordinasjonsøvelser. Etter 25 minutter er de elleve oppmøtte varme og svette og klare for å fekte, men her er det bare å smøre seg med tålmodighet. Først skal kasser bæres, baner markeres, ledninger strekkes, tellemaskiner kontrolleres og drakter festes.

Når alt endelig er klart, tar det ikke lang tid før banene er fulle av ivrige fektere. Ikledt sine hvite drakter og store masker, stiller fekterne seg på hver sin side av banen. En av dem roper «prêt!», den andre svarer «oui!», og idet den første svarer «allez!», fyker de to fekterne mot hverandre med hevede sverd og små, hurtige steg. Prøvende stikk pareres og får det til å klirre i metall.

Ved første øyekast ser det hele ut som en innøvd dans, men plutselig kommer det et byks framover, motstanderen prøver å parere angrepet, men tuppen av sverdet skyter inn i den hvite beskyttelsesdrakten, sverdet bøyes i en bue, en liten maskin stråler ut et grønt lys, og et høyt pip sprer seg ut i salen.

Hva er det egentlig som foregår? Her trengs det en liten oppklaring av utstyr, regler og kutyme.

Regler og utstyr

Fekting blir styrt av et overordnet mål: treff motstanderen før du selv blir truffet. Dette utgjør hjørnesteinen i hele sportens byggverk, som regler og kutymene er med på å avgrense og nyansere. En av de viktigste avgrensningene handler om hvor på kroppen det er tillatt å treffe.

– I kårdefekting, som er den eneste formen for fekting vi driver med i NTNUI, kan man treffe motstanderen hvor som helst på kroppen. Den som treffer først får ett poeng. Hvis begge treffer hverandre samtidig, får man hvert sitt poeng, forklarer lederen av NTNUI-fekting, Simen Dymbe.

Dette høres kanskje enkelt ut, men det kreves moderne teknologi for at det skal fungere i praksis. Hastigheten til sverdene er nemlig så høy at det er nærmest umulig å se hvem som treffer først. Sverdene er derfor koblet til en maskin som kontrollerer og signaliserer hvem som har truffet først, slik at de ørsmå

marginene kan avgjøres på rettfærdig vis. I tillegg til å stikke motstanderen, kan fekterne få poeng ved å presse motstanderen ut av banen. Reglene er med andre ord relativt enkle, men hva med de franske glosene – hva er poenget med dem?

– Det er bare tradisjon for å vise at man er klar. Det trenger ikke være på fransk heller, man kan like gjerne si klar, ferdig, gå, påpeker Dymbe.

Morbid glede og sosialt samvær

Etter hvert som duellene avsluttes og fekterne tar en velfortjent vannpause, er de rolige samtale og smilende ansiktene en slående kontrast til det aggressive dramaet som utspilte seg bare noen minutter tidligere. Hva er det egentlig som får elleve tilsynelatende rolige studenter til å bruke en lørdags ettermiddag på å springe rundt i en gymsal og stikke hverandre med sverd?

– Det er jo en form for morbid glede, sier nestleder i NTNUI Fekting Helene Jonson.

Hun er en av de få på treningen som har fektet i flere år, og selv om



RUTINERT LEDER: Leder i NTNUI-fekting, Simen Dymbe, har fektet i over 10 år.

stikkingen i seg selv gir henne en form for glede, er hun ikke i tvil om hva som er det aller beste med NTNUI-fekting:

– For meg er miljøet i klubben minst like viktig som sporten. Vi har et veldig godt miljø hvor alle fungerer som trenere for hverandre. Det er ikke fokus på resultater, men på å hjelpe hverandre til å bli bedre. Selv om motstanderens svakhet er det du får poeng av, så vil du jo ikke at de skal ha den svakheten.

En av de andre rutinerte fekterne, treningsansvarlig Omer Babiker, er enig med Jonsson. For ham har alltid det sosiale miljøet og samholdet i gruppen vært det kjekkeste:

– Det jeg likte veldig godt når jeg begynte i NTNUI-fekting, var at nesten alle var nybegynnere på samme lave nivå, og at vi sammen pushet hverandre til å bli bedre. Selv om vi stikker hverandre på trening, er vi alltid gode venner etterpå.

Og det er tydelig at det ikke er mye som har endret seg siden Babiker begynte for fire år siden, for de rutinerte

er i klart mindretall på denne lørdags-treningen. Av de elleve oppmøtte har åtte begynt med fektning dette semesteret. Hva er deres tanker om fektesporten?

Hvorfor fekter ikke flere?

– Jeg var litt overrasket over at vi bare ble kastet inn i fektningen med en gang, men læringskurven var så bratt at det gikk egentlig helt greit, forteller Hennig.

Han har et svært positivt inntrykk av sporten så langt, ikke bare på grunn av folkene og duellene, men også på grunn av all den gode treningen fektningen fører med seg.

– Når det kommer en kårde mot deg, er det lett å glemme at man faktisk trener. Men jeg er alltid gjennomsvett når treningen er over, sier en smilende Hennig.

Ut i fra alle tilbakemeldingene er fektning en sport som gir glede og mestring fra første stund, og andelen nye på lørdagens trening viser at NTNUI-fekting har klart å skape et miljø hvor nybegynnere føler seg vel-

komne. Så hvorfor driver ikke flere med fektning?

– Det kan jo være at folk ser på det som litt sært, kanskje. Men når du kommer hit, så er det jo en helt vanlig trening med masse kjekke folk, sier leder Dymbe.

Han tror også tanken på alt det dyre utstyret kan være skremmende for noen, men påpeker at det ikke er noe studenter i Trondheim trenger å bekymre seg for. NTNUI-fekting stiller nemlig med gratis låneutstyr til alle som trenger det.

Dette låneutstyret står leder og treningsansvarlig og pakker ned i plastsekker når jeg forlater gymsalen denne lørdagsettermiddagen. Uniformer skal vaskes og sverd skal desinfiseres. Selv idretter med heldekkende masker må innfinne seg med litt ekstra smitteverntiltak i disse dager. **UD**



Gullball

El Loco. Mannen, myten, legenden. Hyllet som et av de virkelig store geniene av sine kollegaer, på tross av et heller beskjedent troféskap.

Mannen som skal ha truet sitt eget lags supportere med en håndgranat. Myten som tok over Lazio – og sluttet to dager senere da han ikke fikk signert spillere fort nok. Legendens som etter sigende instruerte sin egen keeper om å skyte ballen ut av banen ved hvert utspark fordi han mente at motstanderlaget var sårbare fra innkast. Vi snakker selvfølgelig om Marco Bielsa, mannen som foretrekker entusiasme foran glamour. Nå har han tatt Leeds United tilbake til det gode selskap og skal måle krefter mot verdens sterkeste fotballhoder. Utgavens gullball deles ut til villmannen fra Rosario fordi han stadig minner oss på at fotball er glede, galskap og prima underholdning.

Rødt kort

I mai 2019 valgte R.S.C. Anderlecht å sette sin lit til en hjemkommen sønn – Vincent Kompany. Som spillende trener skulle den gamle stopperkjempen ta den belgiske stormakten tilbake til toppen etter to skuffende sesonger uten ligatittel. Fire dårlige kamper senere innså han at rollen var for krevende, og Simon Davies kom inn som ny hovedtrener mens Kompany tok over kapteinsbindet. Davies imponerte ingen og fikk sparken to måneder senere. Franky Vercauteren kom inn som ny hovedtrener, men ettersom Kompany var ute med skade sier ryktene at det var han som egentlig styrte laget. Sesongen ble en skuffelse for Anderlecht, Vercauteren fikk sparken og Kompany tok over jobben, denne gang uten fotballschoene på. Beslutningen møter motstand hos det belgiske fotballforbundet, da Kompany mangler de nødvendige lisensene som trengs for å være hovedtrener. Dette var også et problem første gang han ble ansatt. Da fikk klubben 5.000 € i bot. I tillegg er Kompany også investor i klubben, som skaper ytterligere krøll i en klubb som virkelig roter for tiden. Det blir rødt kort til R.S.C. Anderlecht.



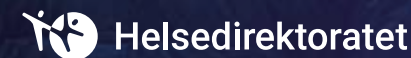
MENN SNAKKER

samtalegrupper for menn mellom 18 og 35 år

Noen ganger virker det som om alle andre fikser livet. Sliten av tanker som kverner? Vil du videre, få det bedre? Bli med i en samtalegruppe hvor du deler egne erfaringer og lytter til andre.

Menn snakker er et gratis tilbud og et samarbeid mellom Røde Kors, Helsedirektoratet og LINK Trondheim.

Påmelding og info:
post@linktrondheim.no 97625630
linktrondheim.no



– Jeg tror mye kan løses med en samtale

NTNU har fått landets andre studenthumanist. Emma Skjølberg forteller om egen studenttilværelse, og om det å ville bidra til velferdstilbudet.

TEKST: Lunia Antal | FOTO: Torstein Olav Eriksen

På Dragvoll finnes det et lite rom med store vinduer, der man kan snakke om alt og ingenting. Atmosfæren er lett, og lyset trenger inn. Her sitter Emma Skjølberg, humanistisk livsveileder i Human-Etisk Forbund, og er klar til å ta imot studenter som vil snakke om livets store spørsmål.

– Det gir meg veldig mye å kunne være der for noen.

Studier og utveksling

Skjølberg vokste opp på Byåsen i Trondheim. Hun tok bachelor i filosofi ved Dragvoll og flyttet så til Oslo for å ta mastergrad. Ønsket om å kunne drive med den praktiske siden av filosofi gjorde at hun valgte å ta videreutdanning i filosofiske, etiske og eksistensielle dialoger. Utveksling har også vært på studieplanen, der det var ett års opphold i India og ett år i USA.

Fra India har hun noen studiepoeng i freds- og konfliktstudier.

– Det var kjempespennende der, for jeg fikk opplevelsen av å være på folkehøgskole. Vi bodde veldig mange,

veldig tett, og folk var fra ulike land, forteller hun.

Da Skjølberg dro til USA, hadde Obama begynt sin andre presidentperiode. Før turen fryktet hun den skeptiske og korttenkte amerikaneren. Men da hun dro til østkysten, møtte hun mange som var lik henne selv. Besøket skapte et mer nyansert bilde enn det hun tidligere hadde, og det var godt å ruske opp i noen fordommer.

Spilte Magic i kantinen

Hun synes livet som student var veldig bra, både i Trondheim og i Oslo. Den faglige bagasjen var på plass. Det som imidlertid huskes best, er det sosiale. Når det er sagt, så var det å begynne på universitetet ingen enkel sak.

– Man har gjerne et bilde på forhånd når man kommer inn på universitetet for første gang. Det var veldig høytidelig. Jeg husker immatrikuleringen, med taler og sånn.

Skjølberg minnes ærefrykten, bekymringen om at alle på universitetet mestret emnene og tok alt alvorlig. Det var først da hun startet på NTNU at

hun fikk se mangfoldet av studenter. Hun husker spesielt godt inntrykket av å komme inn på Dragvoll. Hun bet merke i at halvparten av kullet var ikledd sorte, lange frakker mens de spilte *Magic: The Gathering* i kantinen.

– Det var en fin og avslappet gjeng. Det var en åpenhet rundt det at ingen helt visste hva de drev på med.

Misunnte de som visste

I løpet av og etter studiene har Skjølberg vært innom servicebransjen, jobbet i barnehage, vært studentassistent, jobbet i Kriminalomsorgen og innen karriereveiledning. Til slutt fant hun sin plass som humanistisk livsveileder i Human-Etisk Forbund og som studenthumanist ved NTNU.

De færreste vet allerede på barneskolen hva drømmejobben deres er, og Skjølberg var intet unntak.

– Jeg husker jeg intervjuet Ola By Rise (trener og tidligere fotballspiller *red. anm.*) for elevavisen på barneskolen, og stilte ham det spørsmålet. Da sa han et klart og tydelig 'Brannmann!'. Jeg var



◀ GLAD I Å PRATE: Skjølberg visste alltid at hun ville jobbe med folk.

misunnelig på det, for han var jo så bestemt.

Skjølberg visste dog alltid at hun ville jobbe med folk. Selv som tiåring var hun glad i å prate. Ingen ble overrasket over at det var den egenskapen hun endte opp med å bruke i jobben sin.

Som student var hun usikker på hva hun ville jobbe med. Som om det ikke var nok med stresset rundt studiehverdagen, opplevde hun også å få mange spørsmål om veien videre. For da Skjølberg begynte å studere, var

studenthumanist drømmestillingen hennes. Den bare fantes ikke ennå.

– Jeg hadde masse tvil. Å være filosofistudent innebærer mange spørsmål om arbeidsledighet, sier hun og ler.

Bidra til felles undring

Som studenthumanist ved NTNU er ikke målet med samtalen rådgivning. Samtalene skal i stedet bidra til felles undring.

– Jeg tror at en samtale i seg selv, det å snakke sammen, ofte kan være det som trengs. Hvis man har et

problem man ønsker å snakke om, så er det selvfølgelig greit. Det kan godt hende at vi kommer frem til en løsning også.

Skjølberg beskjefter seg med både konkrete ting, men også det abstrakte. Selv har hun ikke noe formål med samtalen. Hva man skal snakke om er helt opp til studenten som kommer innom.

– Spørsmålet om hva som er meningen med livet er fort en underliggende del av samtalen. Temaer som



Fire kjappe

- 1 Hva er din favorittbok?
Jeg liker alt av Neil Gaiman. Nylig har jeg lest *Good Omens*.
- 2 Hva er mottoet ditt?:
«We're born naked, and the rest is drag.»
- 3 En filosof du er glad i?
Det må være RuPaul Charles.
- 4 Har du en guilty pleasure?
Det er skikkelig guilty pleasure å se på Youtube-videoer av typen 'Frisør kommenterer folk som farget håret hjemme'. Der kan det fort ryke noen timer.

STUDENTHUMANIST: Emma Skjølberg ønsker å hjelpe studenter med det som opptar dem.

først virker høytsevendende, kan trekkes ned og gjøres relevant for hver enkelt.

Skjølberg er på Dragvoll hver onsdag, og håper hun snart kan være tilgjengelig på andre campus også. Ellers er hun å finne på kontoret i Midtbyen. Det er først og fremst på dagtid at man kan sette opp en avtale, men det går også an å avtale etter det som best passer egen undervisning. Målet er at det ikke skal være ventetid for å få en samtale.

Ikke konkurrenter

Ved NTNU finnes det flere velferdstilbud for studentene. Blant disse har man Studentprestene, Studentombudet og Helsetjenesten Sit. Tilbudet om å snakke med en studenthumanist er likt de andre tilbudene på mange måter. Hovedpoenget er at studentene selv kan

velge. Samtalen skal være åpen for alle, uansett livssyn. Skjølberg ser ikke på de andre tilbudene som konkurrenter.

– Dette er et supplement. For meg handler det om å gjenspeile mangfoldet blant studentene. Færre og færre identifiserer seg med et kristent livssyn, og da blir det riktig å ha en studenthumanist.

Å komme dit at man kan ansette landets andre studenthumanist har ikke vært enkelt. Det er et stort arbeid som har pågått i mange år, og som må gjøres grundig og riktig.

– Og så må verden være litt klar for det óg, på en måte.

Lavterskel samtaletilbud

Skjølberg presiserer at selv om man kommer til henne med alt, så er hun ikke helsefaglig.

– Hos meg får man ikke behandling. Men ingen tema er for store eller for små.

Hun ønsker å tilby et lavterskel samtaletilbud, der man går for å snakke om ting som opptar en selv. Skjølberg har tidligere snakket med mange som har vært i vanskelige situasjoner, og har en humanistisk innstilling som tilsier at alle kan komme akkurat slik de er.

– Jeg vil understreke at jeg tror veldig mye kan løses med en samtale. Bare å snakke om det med en likeverdig samtalepartner, og det å føle seg sett og hørt i trygge omgivelser, er veldig viktig.

Gjennom tilbudet håper Skjølberg på å kunne hjelpe studentene.

– Mitt største ønske er å kunne bidra og være til stede for studentene. Det er viktig for meg å kunne være et positivt tilskudd.

Utfordringen for humanisten

Selv om det er givende å være der for studenter, kan studenthumanisten støte på noen utfordringer. Å finne plassen sin blant de eksisterende tilbudene kan være vanskelig, siden tilbudet er så nytt. Hos Skjølberg får man nemlig ikke en diagnose. Her er det ingen merkelapp å hente, og man trenger ikke føle at det er noe galt med en selv. Mange av utfordringene som studenter har, er helt normale å føle på.

– Jeg husker jo hvordan det var for meg. Jeg studerte i samme by som jeg vokste opp men til tross for det så var det en stor overgang og mange nye mennesker å forholde seg til.

Hadde tilbudet eksistert da hun selv var student, hadde hun nok brukt det. Når hun ser seg tilbake, kunne hun trengt å luften tankene. Spesielt som masterstudent hadde hun et behov for å snakke om alt som skjedde.

Fremtiden

I fremtiden håper hun på å kunne samle studenter til ulike arrangementer. Et eksempel på dette er en vennskapscafé. Her får man muligheten til å bli kjent med andre ved å undersøke temaer mer i dybden enn det man er vant til.

På spørsmålet om hun vil fortsette som studenthumanist, nøler hun ikke med svaret.

– Det håper jeg virkelig. Det er prosjektbasert enn så lenge, men jeg håper jeg får fortsette for alltid, og at det blir et etablert tilbud.

Vil du gi et tips til studentene der ute?

– Ha troen på at det ordner seg, for veien blir til mens man går. Det er en klisjé, men det fungerer. **UD**

GJEMT: Skjølberg sitt kontor ligger i bygg 2 på nivå 3, rett overfor Cafe-Sito på Dragvoll.



Når **kvalitet** og **synlighet** teller!



trykkpartner

Tungasletta 7 - 7047 Trondheim



BOLIGMARKEDET SVIR SOM SYRE, NÅ TAS SAKEN TIL KOMMUNESTYRET

De bor i et lite hus på hjul, men skal snart ta over eneboliger i fleng. Kanskje er ikke dette en fjern utopi, men et realistisk alternativ til dagens bolighierarki.

TEKST: Telma Dagestad | FOTO: Celine Bergundhaugen

Det er lett overskyet. En liten klynge gule og røde hus gir farge til gressplen i utkanten av Østmarka. Med sponplater foran både vinduer og dører ser stedet noe forlatt ut, nesten truende. Men det skal ikke vare lenge. Snart skal det pustes liv i gulmalte vegger, sponplater skal fjernes, og gressplen skal ikke lenger ligge tom og ensom, men ta del i et levende, pulserende fellesskap. Det er hvert fall planen. Og planen kalles «Fargemarka».

Tarjei Hanken kommer syklende oppover Østmarkveien, stopper andpusten på toppen av bakken og hiver av seg jakka. Han er en av de rykende ferske medlemmene i prosjektgruppa som oppsto for knapt et år siden.

– Jeg ble først involvert i Fargemarka for et par uker siden, forteller Hanken mens han kikker utover boligområdet. Han er utdannet sosiolog og fattet fort interesse for den byøkologiske ideen.

Ikke mange minuttene etter skimter vi Kaja Colin Bojer nedi gata. Hen er blant de mer rutinerte i prosjektet og har vært med siden planen tok form en høstdag i 2019.

Dansk okkupant

Det hele startet da Bojer og hennes kompanjong Mia Helene Engeskaug var en tur innom Ungdom For Fri Aktivitet (UFFA).

– Det er et anarkistisk, frihetlig ungdomshus som har vært siden 80-tallet, forklarer Bojer. Vi spiste der en gang, og traff på en danske som sa han okkuperte et av husene her.

Bojer gløtter bort på en av de slitte fasadene og fortsetter.

◀ FIRKLØVER: Et utvalg av medlemmene i prosjektgruppa inntar planen foran de gulmalte boligene.

Fem om Fargemarka

Hva:

Et byøkologisk forsøksprosjekt med mål om å etablere et bærekraftig bofellesskap, som et alternativ til det kommersielle boligmarkedet.

Hvordan:

Ved å tilby prisregulerte boliger og tilrettelegge for dugnad og gjenbruk

Hvor:

Like ved Østmarka ligger 48 leiligheter, to næringsbygg og én skole. Området ble kjøpt opp av Trondheim kommune i 2017 og står foreløpig ubrukt.

Hvem:

Unge fra byens radikale krets, NTNU-studenter og andre ressurspersoner er aktive i prosjektgruppa.

Hvorfor:

Prisveksten i boligmarkedet har vært enormt høy de siste årene, samtidig står samfunnet overfor store utfordringer knyttet til klima og miljø. Alternative boformer kan bidra til å løse noe av denne problematikken.



◀ FRAMTIDSRETTET: Nytenkning er nødvendig for å ta vare på de kommende generasjoner, mener Aurora Meland Winger fra Miljøpartiet De Grønne.

FOTO: Eline Hansen Næset

– Han kjente til flere autonome miljøer rundt omkring i Europa, – og hadde masse okkupasjons erfaring, skyter Engeskaug inn.

På tross av lang erfaring ble «dansen» etter hvert kastet ut, men Bojer og Engeskaug kastet derimot ikke inn håndkleet.

Hus på hjul

De to aktivistene har lenge bodd både rimelig og enkelt. Etter endt studium sto de begge på bar bakke og innså at de ikke greide å komme seg inn på boligmarkedet. Løsningen ble å investere i et lite hus på hjul som nå står på Svartlamoen.

– Det finnes veldig få muligheter til å eksperimentere med bærekraftige boformer. Grunnen til at vi endte opp i et minihus er fordi vi ikke har noen innpass på boligmarkedet sånn som det er i dag. Vi er begge ferdige med å studere, og kommer rett ut av det sikkerhetsnettet man har som student og ut i ingenting. Hva skal man gjøre da? spør Bojer.

Det var her Fargemarka lyste opp som en etterlengtet øy i bolighavet. Omtrent midt på Lade står nemlig 46

boenheter, samt to næringsbygg og en skole, som ikke er i bruk.

– Wow, masse tomme hus, tenkte vi! Bojer gjenforteller hvordan de reagerte da de fikk høre om boligområdet for første gang. Etter at dansken introduserte dem for de forlatte husene, begynte de to jentene straks å planlegge hvordan de kunne overta boligene. Men det viste seg å være lettere sagt enn gjort.

En tredje boligsektor

– Dette området er ikke spesielt godt egnet for okkupasjon. Det er heller ikke noe særlig okkupasjonsmiljø eller okkupasjonskultur i Norge, så det var en uaktuell vei å gå, sier Bojer.

Okkupasjonsplanene ble derfor lagt på is, og en ny strategi utarbeidet. I løpet av kort tid ble arkitekter, sosiologer og andre NTNU-studenter rekruttert til prosjektgruppa og skuta fikk plutselig kraftig vind i seilene.

– Det som er interessant med dette prosjektet er at vi har fått masse ulike folk involvert. Behovet for en tredje boligsektor er veldig vanlig, det angår vanlige folk med forskjellig bakgrunn. Det er både barnefamilier, eldre

mennesker og unge studenter, sier Engeskaug.

Videre forteller hun at det ligger enormt mye penger i boligmarkedet. Bolig har derfor blitt et vanlig investeringsobjekt, som styres av økonomien og ikke folks faktiske behov for bolig.

– Vi har begge studert urban sosiologi og kjenner godt til måten byutvikling skjer på. Det er ofte veldig lite sosial- og miljømessig bærekraftig. I Trondheim ser vi også at det er veldig mange nybygg som ikke passer til behovet for bolig, eller den etterspørselen som er, utdyper Bojer.

Her får hen støtte fra kommune-styrerepresentant Aurora Meland Wangen. MDG-politikeren trekker fram FN-konvensjonen som sier at alle mennesker har rett på trygge, gode levevilkår. Det er det ikke alle som har i dag.

– Store deler av det kommersielle boligmarkedet er etter min definisjon ikke trygt. Prisveksten i boligmarkedet har vært enormt høyt og det er mange som ikke greier å henge med på den, også folk i hundre prosent jobb.

Sosial bærekraft

At mange kjenner behov for et tredje boligmarked er kanskje hovedårsaken til oppslutningen om Fargemarka. Visjonen bak prosjektet er klar: å etablere et bærekraftig bofellesskap som et alternativ til det kommersielle boligmarkedet.

– Rimelig og forutsigbar leie skal være en selvfølge, sier Bojer, men hen trekker også fram sosial bærekraft som et fremtredende moment i visjonen. Sosialt samhold i en by er viktig for å leve trygt, motvirke ensomhet, kriminalitet og asosiale tendenser. Da trenger vi en måte å leve på som bygger omsorg for hverandre.

Fargemarka synes å ha noen flotte kvaliteter når det kommer til nettopp omsorg og sosialt samhold.

– Vi har truffet så mange folk som har bodd her tidligere, som har likt det

utrolig gode fellesskapet som var her, sier Bojer og skuer utover grøntarealet vi sitter på. Området legger opp til at man kan møtes og være sosial.

«Sharing is caring»

Men visjonen begrenser seg ikke bare til å være sosial bærekraftig. Også miljøet nyter godt av det alternative boligprosjektet.

– Det å ta vare på bygningsmasse er generelt mye mer bærekraftig enn det er å bygge nye hus, sier Bojer.

Videre forteller hen at Fargemarka skal være et alternativ til dagens forbrukersamfunn, og derfor legge opp til sirkulær økonomi. Håpet er at beboerne skal kunne dele ressurser og at disse skal vare så lenge som mulig før de gjenvinnes.

– Det blir som en stor familie, sier Engeskaug engasjert.

Hun er overbevist om at det å dele faktisk gjør livet bedre.

Også MDG-politiker Aurora Meland Winger har stor tro på sirkulær-økonomiske prinsipper, og tror det kan bli en viktig faktor i boligpolitikken framover.

– Vi har en grunnleggende mening om at man kan leve veldig gode liv der man deler på ting, forteller hun. Det har man sett eksempel på i områder som Svartlamoen, hvor delingskulturen har eksistert en god stund allerede.

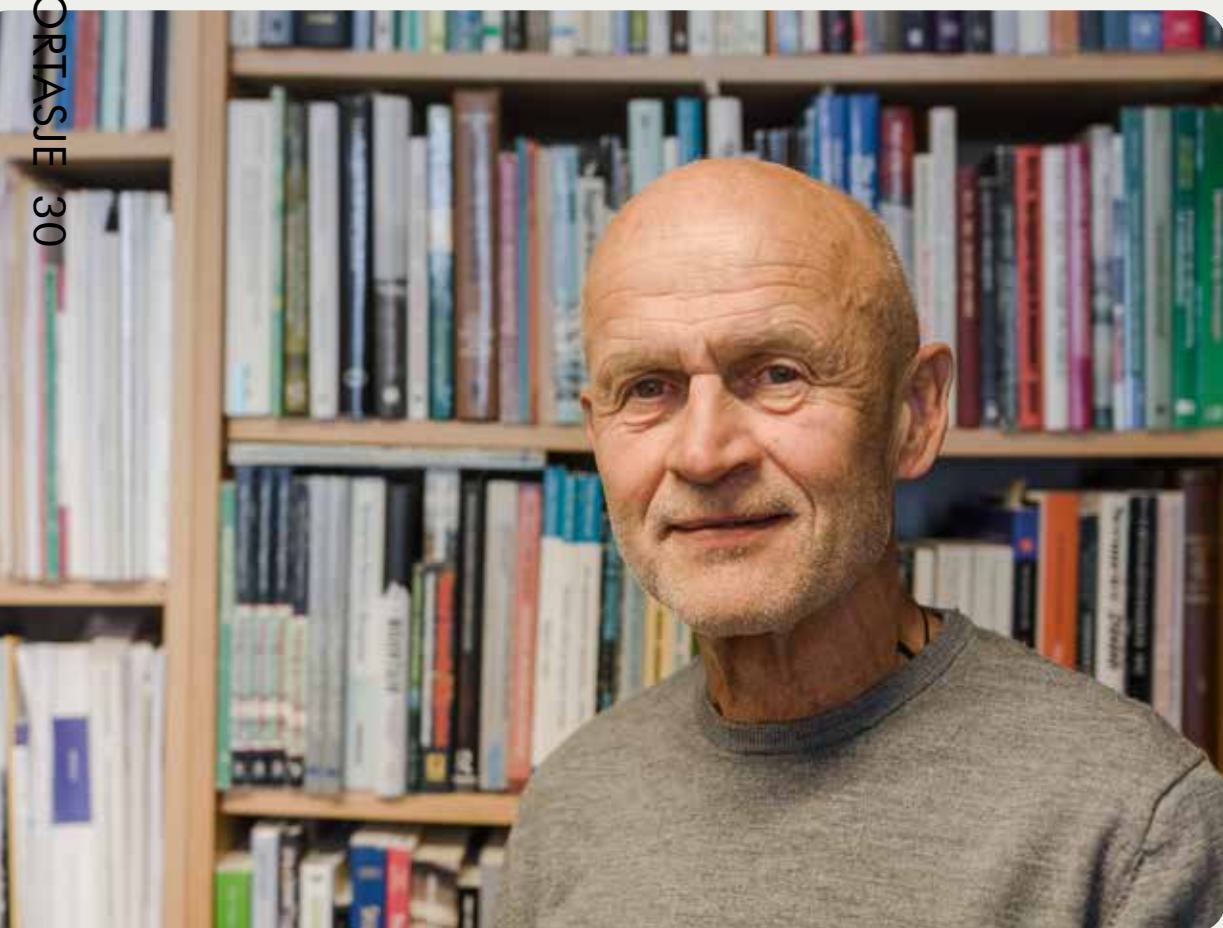
Nødvendig nytenkning

Med hensyn til de globale utfordringene vi står overfor i dag er nytenkning innenfor byutvikling svært viktig. Det er nødvendig for å ta vare på jorda til framtidige generasjoner, mener Bojer.

Her får hen igjen støtte fra Miljøpartiets representant, som tror Farge-

▼ BÆREKRAFT OG EPLESAFT: planen er å etablere en hage med lokal matproduksjon av frukt og grønt.





SER POTENSIAL: Terje Skjeggedal, professor i by- og regionplanlegging ved NTNU har stor tro på alternative boformer.

marka kan være til stor inspirasjon når det kommer til å skape annerledes byutvikling og boligpolitikk.

– Vi må bygge på en måte som skaper minst mulig problemer for dem som kommer etterpå. Og vi som politikere må tilrettelegge slik at folk kan ta de grønne valgene i hverdagen, forteller Winger.

Da kan minihus og andre eksperimentelle, bærekraftige boformer være en god løsning. Engeskaug har også et stort ønske om å ta i bruk noe av jorda på friområdet mellom boligene.

– Vi må rett og slett finne andre måter å leve på. Det er på den måten man skaper et godt samfunn, og håndterer de utfordringene man står ovenfor både sosialt, og med tanke på klima og miljø, forteller hun

Forut for sin tid

– Det forslaget vi har sendt inn til eierskapsenheten er skrevet i henhold

til *Den nye urbane agendaen habitat III* (Quito-erklæringen om bærekraftige byer og bosetning for alle, som ble vedtatt i 2016 med tilslutning fra FNs generalforsamling *red.anm.*), FNs bærekraftsmål og i henhold til byutviklingsstrategien for Trondheim, informerer Bojer.

Fargemarka er med andre ord akkurat slik man ønsker at byutviklingen skal være. Nemlig bærekraftig og framtidsrettet.

– Mange av de tingene vi prøver ut har blitt satt som mål for byutviklingen, men det er lite peiling i byråkratiet på hvordan man skal gjør det, sier Bojer.

Det kan professor i by- og regionplanlegging Terje Skjeggedal ved NTNU si seg enig i. Han mener mye av grunnen til at byutviklingen er som den er, skyldes kunnskapsmangel om andre alternativer.

– Ofte høres det jo ut som bærekraftig utvikling og bærekraftprinsippene er noe alle er enig om, men det er

ikke sånn når du kommer ned på detaljnivå. Det er betydelig lettere å ha overordnede, strategiske målsetninger om hvordan byutviklingen skal være, enn å faktisk gjennomføre det.

Han mener derfor Fargemarka kan være et viktig bidrag inn i samfunnsutviklingen framover.

– Jeg tror at alle slike alternative, nye løsninger absolutt burde prøves ut slik at vi får erfaring med det. Slike eksperimenter som Svartlamoen har vært, og som Fargemarka kan være, bør man absolutt stimulere til for å få erfaring og se hvordan det her virker. Det kan gi inspirasjon til å gjennomføre lignende prosjekter i større målestokk også.

Veien videre

Saken er nå nærmere en politisk avgjørelse enn noen gang før. Oktober er den hellige måneden. Da skal forslaget stemmes over i bystyret, og foreløpig ser det lyst ut.

– Vi har god støtte i Ap og Venstre, Rødt, MDG og et par kandidater fra andre partier, kan Bojer røpe.

– Det vi jobber med nå fram til neste måned er å holde oss på agendaen, holde oss varme og lobbye litt, fortsetter Engeskaug.

Men å få politisk gjennomslag krever tålmodighet.

– Tidsperspektivet vårt er så snart som overhodet mulig, så det å få gjennomslag fra politisk hold haster litt. Vi vil ta i bruk husene nå som de står tomme. Det tidsrommet blir mindre og mindre jo lenger tid det tar å få de politiske prosessene på plass.

Dersom det blir ja fra kommunestyret går veien videre til kommunedirektørens forhandlingsbord. Da skal de endelig få lov til å ta i bruk plassen midlertidig, samt starte restaurering av husene. Enn så lenge er Fargemarka bare framtidsoptimisme, men før vi vet ord av det kan idé bli realisme. **UD**



FULL FART FRAMOVER: Prosjektet har egentlig bare ekspandert, forklarer Kaja Colin Borgersen Bojer.





EIT SLUPPEN I NYE FARGAR

I sommar har det kome mathall, kulturkollektiv og nytt klatresenter til byen. Alt i eit lagerbygg på Sluppen.

TEKST: Vebjørn Kallelid | FOTO: Kjartan Nyberg Håland

Det er inga sjølvfølge at det skal skje noko på Sluppen. Eit grått område, fullt av svære lagerhus, næringslivsbygg, bilveg og parkeringsplassar. Utanom eksamenslokalet til NTNU, har det ikkje funnest så veldig mange gode grunnar til å ta turen ut hit. Det vil seie, ikkje før i sommar.

Lager11 opna midt i juni i eit gult industrilager frå syttitalet. Her er det mathall med åtte street food-buar, dessertbu og bar. I same bygget har Grip Klatring, som allereie driv klatresenter på Leangen og i Stjørdal,

opna ein rykande fersk innandørs buldre- og klatrevegg.

Stor pågang på gatemat

– Vi var veldig spente på det med Sluppen. Om folk ville kome.

Det seier marknads- og kommunikasjonsansvarleg Mette Moen Baatvik ved Lager11. Den usikkerheita har så langt vist seg å vere ugrunna.

– All erfaring til no tilseier at folk er interesserte i å kome hit. Vi hadde i utgangspunktet berre tenkt å ha drop-in, men no har vi opna

for at folk kan booke bord. Delvis på grunn av koronasituasjonen, men mest fordi pågangen har vore så stor, seier Baatvik.

Då eigedomsutviklar R. Kjeldsberg saman med Austmann Bryggeri & Taproom arrangerte bydelsfestivalen Sluppenfest i 2019, fekk dei teikn på at det fanst potensial for eit mat- og kulturtilbod også utanfor Midtbyen. Erfaringane derfrå førte til at R. Kjeldsberg, som også eig mykje av bygga i området, initierte det som no er blitt Lager11.



KULTURELL VARIASJON: Mette Moen Baatvik meiner at Lager11 tilbyr eit mangfald som er unikt i mat-Trondheim.

Smittevernomsyn har gjort at dei ikkje kan ta imot så mange besøkande som dei hadde ønska, men ho seier dei likevel er heldige som har god nok plass til å huse mange gjestar.

Brus og bølgeblekk

– Her er det visst brus på golvet, kommenterer Baatvik, som følgje av lyden av skosolane våre som klistrar seg til golvet. Eit sikkert teikn på at her er det liv om kveldane, global pandemi til trass.

Mathallen, som er eit lite torg av småbuer som tilbyr gatemat av mange nasjonalitetar, har henta inspirasjon frå andre mathallar i København, London, Oslo og Liverpool, fortel Baatvik. Fargepaletten, som er dominert av raudt, gult og grønt, er samstundes umiskjenneleg trondheimsk. I taket heng det ein lysinstallasjon av gamle vasstankar, sjølvlysande i neonfargar. På det opne golvet og på mesaninen står det lange, fargerike benkar og bord.

Berekraft har vore eit nøkkelord i utforminga av lokalet. Oppunder

det høge taket heng ventilasjonsanlegget nakent, omkransa av vegger i bølgeblekkplater.

– Vi har vore opptekne av gjenbruk. Det har jo vore industri her, og vi prøver ikkje å skjule det. Vi har langt på veg brukt den gamle lagerbygninga slik ho var.

Mangfald i fokus

Sju av matbuene er etablert og blir drivne av folk med innvandrarbakgrunn. Baatvik meiner at dette gir ein større kulturell variasjon, som gjer at Lager11 stikk seg ut blant andre spisestader i Trondheim.

– Det har skjedd mykje på matfronten i Trondheim dei siste åra, men det er stort sett innan «fine dining». Blant det øvrige restauranttilbodet i byen går det mykje i det same, meiner Baatvik.

Ho peiker på at ikkje mange andre plasser i byen kan by på eit like stort utval av autentisk mat frå heile verda. Mangfaldet av nasjonalitetar er samstundes ikkje berre for å tilfredsstille publikum. Å gje innvandrarar



SYNERGIAR: Aimée Kaspersen trur kontorfellesskapa på Lager11 vil gje nye samarbeid innan kunst og kultur.

ein moglegheit til å skape og drive ei eiga bedrift har vore eit aktivt mål i utarbeidinga av mathallen.

– Vi vil at Lager11 skal vere ein stad der mange ulike kulturar er til stades. Det skal vere ein plass med lav terskel for både å besøke og jobbe. Vi vil gjerne vere den første arbeidsplassen, anten du er ung, eller ny i Noreg.

Den koreanskinspirerte bua Sesamstasjonen er kanskje Lager11 sitt fremste døme på dette. Den blir drifta av 22B, ein organisasjon eigd av Salem meinigheit. I samarbeid med Trondheim kommune driv dei miljøarbeid retta mot ungdom. Sesamstasjonen er blitt ein arbeidsplass der særleg ungdomar som har kome til Noreg som innvandrar eller som har falt utanfor skulesystemet kan få tilbod om å jobbe.

Ikkje berre gatemat

Lager11 har også ambisjonar utover å forsyne Trondheims innbyggjarar med mat og drikke. Ein betydeleg del av lokala er vigd til kontorfellesskap. Dei har totalt 25 kontorplassar som dei leiger ut til småbedrifter og sjølvstendige aktørar som jobbar innan kulturfeltet. Her har folk som driv med alt frå dans, dramatik og teater til fotografi, poesi og grafisk design sin daglege arbeidsplass.

– Målet er at det å dele kontorlokale skal skape samarbeid. Vi ønsker å skape ▶

reelle fellesskap, der det kan oppstå synergier mellom forskjellige folk, som resulterer i nye prosjekt innan kunst og kultur, forklarer Aimée Kaspersen.

Kaspersen er leigetakar i kontorfellesskapet og ein del av Propellen Teater, i tillegg til å vikariere i Lager11 sitt kulturteam. Ho snakkar ivrig om det som rører seg mellom veggane på huset.

– Vi har allereie hatt framsyningar i Blackboxen vår, basert på samarbeid som har oppstått her, fortel Kaspersen.

I følge Baatvik kan Lager11 vere ein bra plass for folk som ønskjer å satse på kultur.

– Kulturbransjen kan vere uføreseieleg, og mange er avhengige av deltidsjobbar på sida. Det kan vere ein tøff arbeidsmarknad å kome inn i. Ved å leige ut kontorplassar til folk i kreative næringer kan vi vere med på å gje folk moglegheit til å satse på det dei eigentleg driv med.

Ein umetteleg klatremarknad

I same bygg, berre rundt hjørnet til høgere, finn du det nye buldre- og klatresenteret til Grip Klatring. Om du ikkje veit kvar du skal, er det slett ikkje sikkert at du legg merke til inngangen. Berre ei trapp som ser litt nyare ut enn resten av bygget, og eit skilt på fasaden som, til Sluppen å vere, er ganske

beskjedent. Men inne er det magasinet Klatring omtalar som «et av Norges mest moderne buldresenter».

Midt i hallen held Erik Hattestad og Daniel Heyler på med å «setje ruter». Dei jobbar begge fast med rutesetjing på Grip Klatring sine senter.

– Vi skrur no fast plastikkbitar på veggane, og prøver å lage noko som er artig og utfordrande å klatre på. Det handlar jo om å gje noko til alle. Ein må ha noko som er alt frå superlett til kjempevanskeleg, forklarer Heyler.

Dei har begge drive med buldring og klatring i mange år; Heyler i ti, og Hattestad i tjueto. Lengje nok til å leggje merke til at sporten har utvikla seg mykje dei siste åra.

– Før var det mykje galningar og utskot som dreiv med det, og det var kanskje litt vanskeleg å kome inn i klatremiljøet. No har mange skjont at det er lett å starte med klatring. Det er berre å leige seg klatresko, og så *schmækk*, seier Hattestad. Med ei rørsle med armen visualiserer han ein nybyrjar si ferd frå inngangsdøra til toppen av buldreveggen.

Verken den noko perifere plasseringa til senteret eller avgrensingar på grunn av pandemien har stoppa ein svært god start for det nye senteret.

– Det har kome like mange som vi hadde sett føre oss, og vel så det.



I VEKST: Erik Hattestad (t.v) og Daniel Heyler set ruter. Dei meiner Trondheim har plass til endå fleire klatresenter.



NØGDE: Ailin Østerås og Mika Myrseth har vært mykje på Sluppen etter at det nye senteret opna i sommar.

Det er heller nesten så vi er bekymra av og til, om ein klarar å halde avstand, fortel Heyler.

Han skildrar ein marknad som verker umetteleg, der storleiken på klatrefolket har vakse i takt med klatresentera. Han trur at det berre i Trondheim er rom for eit par-tre senter til.

– Hadde vi berre hatt senteret på Leangen no, hadde pågangen vore så stor at det ikkje hadde vore mogleg, supplerer Hattestad.

Posteksamensklating

I den eine enden av hallen treff vi på biologistudent Ailin Østerås og indøktstudent Mika Myrseth, begge på tredje året. Dei fortel gjerne om kva dei synest om klatresenteret.

– Det er veldig deilig at det er nytt. Nye klatretak og nye veggar, det merkar ein godt når ein klatrar. Ikkje at Leangen og andre plassar ikkje er bra, altså, for det er dei absolutt, seier Østerås. Myrseth nikkar einig.

Ingen av dei er nye i sporten. Begge har drive aktivt med klatring i halvanna år, og litt av og på i fleire år før det. Trondheim har mange moglegheiter for klatring, og dei to har prøvd både buldring og klatring ute og inne, blant anna i Korsvika, i Ilsvika og senteret på Leangen.

– No klatrar vi mest her. Det er nærmare for oss, sidan vi bur på Byåsen, også liker vi oss godt her, legg Myrseth til.

– Det er jo ikkje så langt frå sentrum. Det er tolv minutt på sykkel frå Gløshaugen, så det er overkommeleg å kome seg hit, meiner Østerås.

Ho ser ikkje på avstanden til sentrum som noko problem. Tvert om påpeiker ho at nærleiken til eksamensbygget kan vere ein god moglegheit.

– Å ta eksamen, og så ei klatreøkt etterpå, det anbefaler eg. Eg har tatt med ei god matpakke, slappa av, klatra litt, det er deilig altså, fortel ho entusiastisk.

– Kunne jo hatt tidleg morgonklatring for å få hjernen i gang før eksamen, foreslår Myrseth. **UD**



Nye briller og kontaktlinser.
Vi har studentrabatt!

interoptik
Sjøhaug & Sande

Ths. Angells gt. 22, Trondheim. Tlf. 73 99 04 00

NATTMAT OM DAGEN

SESAM, SESAM, LUKK DEG OPP!

TEKST OG FOTO: Le Dog, Oignon Frit og Dijon | ILLUSTRASJON: Viktorija Belogradovaite



DE TRE PØLSKETERER

Fluene florerer i det fluorescerende lyset i Sesams lokaler på Samfundet. Le Dog enser ikke dette, da han er ivrig opptatt med å skjelle ut Dijon:

– Slutt å gnål om det pølsekostymet, *casse-toi!*

Oignon Frit forsøker å redde Dijon fra Le Dogs galle og spør omsorgsfullt om Le Dog ikke har tatt på seg litt for mange studiepoeng denne høsten. «Sist jeg så deg hadde du en forelesning på det ene øret,» sier hun bekymret. «Det har ingenting med pølser å gjøre!» gleser Le Dog mot Oignon Frit, før han gyver løs på Dijon igjen: «*Bordelle*, i dag anmelder vi ikke engang pølser.»

Det er sant. Sesam har tydeligvis kapitulert for 7-Eleven på pølsefronten og har ikke en eneste pølse på menyen. I tillegg er De Tre Pølsketerer litt lei av pølse – og det etter kun én gang. «Egentlig er jeg litt imot hele konseptet», kommenterer Le Dog. «Hvorfor er vi fortsatt her? Jeg mener, ikke metafysisk – *Dieu merci!* – men rent fysisk?»

Oignon Frit får øye på Karen Mjør, som er i ferd med å gjøre det hun gjør best – nemlig å posere for pressebilder foran Samfundet. «Karen Mjør!» roper Dijon håpefullt, men hun enser ikke pølsketerene utenfor Sesam. Derfor tagger vi henne her: @karenmjør.

Dijon insinuerer edruelig at de kanskje burde være mer forsiktige med hvem de henger ut i artikler fra Samfundet. «Bortsett fra Pirum», skyter han inn

raskt. «Pirum, kan de egentlig lese?» spør Oignon Frit, genuint forundret.

Etter å ha diskutert pølseprosjektets videre livsudyktighet, bestemmer de tre anmelderne seg likevel for å fortsette – sulten er for sterk. Dijon og Le Dog velger hver sin magnum-hamburger, 333 gram av fettdryppende, kjøttthungrig kjærlighet – det håper de iallefall. Oignon Frit må ha mistet en eller annen vital skrue, hun bestiller en «Grønn Mix Salat» på Duskens regning.

Det vil si, Le Dog tar bestillingene. Kokken godtar ikke muntlige bestillinger, selv om det knapt er snakk om tre retter. Le Dog må dermed skrive ned bestillingene på en lapp, noe han knapt har gjort siden skjønnskrift-timene i fjerdeklasse. Heller ikke dette godtar *Le Chef*, som skriver en ny lapp med mer forståelige hieroglyfer: «GRØNN MIX SALAT».

Herremåltidet blir inntatt *al fresco* på Elgeseter kirkegård (Høyskoleparken, red.anm.). Dijon tygger taust på burgeren sin og grubler: «Tenk at en pølse til 25,- kan smake så mye bedre enn en burger til over hundre kroner». Han innser at han ikke har snakket på en stund og begynner forsiktig på sitt *modus operandi*: «Greia med Proust ...», før han blir avbrutt av Oignon Frit, som fortviler høylytt over at hun i et sunt øyeblikk valgte salat. «Se!» tordner hun og peker på singrønne mix, «du kan se salsaen gjemme seg under der! Og dette brødet er bare en stusselig lompe!»

«Det proustske univers ...» forsøker Dijon igjen, men blir avbrutt av et høylydt «*Putain!*» fra Le Dog, som er tydelig skuffet over BBQ-sausen: «Det er altfor mye *vinaigre* (eddik, red.anm.), jeg drukner i *vinaigre*! Å *propos* var det nøyaktig dette Bergson (fransk filosof, red.anm.) påpekte til Jaurès (annen fransk filosof, red.anm.) etter at Chateaubriand (fransk forfatter, red.anm.) hadde bommet totalt med sine vinaigrette-opskrifter i *Memoires d'autre-tombe* (fransk biografi, red.anm.). *Vinaigre* bør anvendes ytterst, *ytt-teZttertst* sparsommelig.» Oignon Frit prøver å nikke og kremte samtidig, men ender opp med å sette et salsamarinert salatblad i halsen.

Dijon ser sitt snitt, og med munnen full av chiliburger fortsetter han i et halsbrekkende tempo: «Da jeg fablet om det *proustske univers*, mente jeg at leseropplevelsen er en koherent estetisk nytelse!» De siste, triste smulene spruter fra munnen hans og ned på gresset, uten at noen andre viser tegn til å svare. Le Dog legger ned burgeren og fisker fram datamaskinen fra sekken. De andre to utvikler undrende rynker over pannebraskene, idet Le Dog tar på seg de støydempende hodetelefonene.

«Hva skal du nå?» spør Dijon.

«Jeg har en digital kollokvie.»

«Midt i pølsetesten vår?»

«*Oui*. Slapp av, dere er ikke i veien. Bare vær litt stille.»



DE TRE PØLSKETERER: Oignon Frit, Le Dog og Dijon inntok sine lekke retter foran fissebusken.



Atmosfære: Klassisk post-Samfundet-halv-fire-om-morgenen-atmosfære. Litt uvant i dagslys. Trekkes ned fra sekseren grunnet (mange!) fluer og litt stram belysning, men en legendarisk Trondheims-*bistro*.



Smak: Best med promille. BBQ-monsteret smakte eddik. Chiliburgeren smakte chilipulver. Salaten smakte bare salsa, men hvem skal spise den uansett, så hvem bryr seg?



Utvalg: Dette er kvantitetens høyborg. Pluss for lomper («brød»), men ingen pølser. Ingen dijon, ingen toppkarakter.



Service: Raskt levert, men mye krangling om skjønnskrift.



Totalopplevelse: Etter måltidet hadde vi noen herlige litteraturdiskusjoner i Høyskoleparken. Trekk for at maten ikke var god og at Karen Mjør ignorerte oss.



Metthetsfølelse: Oignon Frit var sulten igjen umiddelbart, da den salsalaten med lompe ikke var videre tilfredsstillende. Dijons uoppløselige kjøttpucc sendte ham inn i en komatøs fordøyelsesdepresjon. Hold deg til de minste burgerne.

Anbefales for: Ekstremt sultne salsa-elskere.

Klientell: Frivillige på Samfundet. Dagens kjendis: Karen Mjør. Bor hun der?

Høydepunkt: Location! Ligger i Røde Runde. En vakker solskinsdag kan du ta med deg din dyrekjøpte fleskeorgie til Høyskoleparken.

Nedtur: Da Le Dog først ankom busstoppet, ikke fant de andre og tok første buss hjem. Det er et mirakel at vi gjennomførte.



Dijon og Le Dog velger hver sin magnum-hamburger, 333 gram av fettdryppende, kjøttthungrig kjærlighet

TREKLØVER: To burgere og en grønn mix.



GAPER OVER: Dijon og Le Dog gjør seg klare til å bite over sine enorme 333 gram storfe.

Kommentar:

Et evighetskyss på popkulturen

Om *Twilight* og kvinneforakt



ANNA KULJIC
Journalist i Under Dusken

ILLUSTRASJON: Renate Sørgård

Hvor ofte, i forbindelse med den nyeste Tom Cruise, Marvel, DC Comics actionfilmen har du ikke hørt en replikk å la «dette er en popcornfilm, hvis du bare vil skru av hjernen i noen timer er den perfekt»? Filmer rettet mot menn har denne luksusen; luksusen til å være underholdende uten noe dypere mening. Det samme gjelder sjeldent for filmer med tenåringsjenter som målgruppe. *Twilight* fikk aldri lov til å bare være en kjærlighetshistorie mange unge jenter likte veldig godt. Filmen var *dum*, tenåringsjenter var *dumme* fordi de likte den. Filmenes tilsynelatende lave kvalitet speilet visst deres intelligens.

–**Vampyrene glitrer!** sa kritikerne, og følte seg veldig vellykkede og smarte, fordi dette er så klart det verste som kan hende mytologiske skapninger.

Mange husker vel da det å komme med replikken «still a better love story than *Twilight*» var toppen av komedie. Som forberedelse til denne saken, gjorde jeg et dypdykk i *Twilight*-kritikk på internettet over de siste årene. Inntrykket jeg sitter igjen med er at man har bestemt seg for at *Twilight* er dårlig, og så letes det med lupe etter alle «feilene» for å bevise filmenes udugelighet. Selv om Meyers

skrivestil og selve filmskapingen kan bli nevnt, er dette som regel *ikke* ankeret i argumentene til kritikerne. Som jeg har oppdaget over de siste ti årene, som en tenåringsjente som likte/liket *Twilight* godt, er store deler av kritikken særdeles moraliserende. Kjærlighetshistorien mellom tenåringsjenta Bella og vampyren Edward kritiseres ikke for dårlig karakterutvikling, mimikk eller uinspirerte kostymer. Nei – de kritiseres for å være dårlige rollemodeller.

At Edward Cullen og Bella Swan er dårlige rollemodeller er jeg fullstendig enig. Det poenget har derimot ingenting å gjøre med kritikk av et fiksjonelt verk. Dessverre overrepresenteres «dårlig rollemodell»-argumentet i kritikk av media, rettet mot jenter. Utgivelsen av «WAP» er et perfekt eksempel. Cardi B og Meghan Thee Stallion mottok store mengder kritikk for å rappe om egen seksualitet, nettopp fordi de var dårlige rollemodeller for unge jenter. Unge jenter behandles som om de ikke er i stand til kritisk tenkning rundt media de konsumerer. Derfor er kritikken nedlatende. Grunntanken er at jenter er emosjonelle og lettpåvirkelige, og må bli fortalt hva som er bra og dårlig for oss. Heldigvis beskytter alle kritikerne oss mot faren, spesielt den stilt av livstruende ungdomsromaner!

Bella Swan er uinteressant, klønete, beskriver seg selv som lite tiltrekkende, selv om alle andre oppfører seg som hun er det, og hun blir fullstendig besatt av kjæresten sin. Det som er verst med

henne, fra kritikernes perspektiv, er at hun er et tomt skall designet til å fylles ut av leserens egne ønskedrømmer. Det er jo helt absurd med en sånn karakter! Med mindre karakteren er kledd et flaggermuskostyme og bekjemper superskurker med penger og ståpåvilje. Da er det jo bare naturlig å kunne relatere og drømme seg bort. At jenter relaterer til Bella er så klart galt. Med mindre det er menn som gjør det samme med superhelter, superskurker eller antihelter. Det egentlige problemet er så klart ikke at Bella er litt for opphengt i kjæresten sin, litt pretensios når det

kommer til bøkene hun leser, eller at hun kommer med dølle replikker. Bella er bare et skalkeskjul for å kritisere hva disse folkene egentlig misliker, nemlig tenåringsjenter.

Må jeg virkelig forklare hvorfor en historie med vampyrer, varulver, kjærlighet, drama og en ung jente i

midten vekker interesse? Man kan ikke gjøre annet enn å bite konseptet i store jafs sånn at dramatikken og tenåringsangsten knaser mellom tenna. Historien er fullstendig bananas, med en varulv som sjelebinder på en vampyr-menneske-hybridbaby, og hva som til slutt kan beskrives som en X-Men-vampyr-situasjon, for å nevne noe.

Stephenie Meyer utga tidlig i august 2020 *Midnight Sun*, den første *Twilight*-boka gjenfortalt fra Edward Cullens perspektiv. Jeg kan gjøre intet mindre enn å anbefale denne boka fra bunnen av mitt hjerte til alle tidligere og

vordende *Twilight*-fanatikere. Boka har en viss *je ne sais quoi* som til og med den originale serien ikke kan by på. Et prima eksempel er den ikoniske biologitime-scenen. Fortalt i *Evighetens kyss*, fra Bellas perspektiv, kommer hun inn i klasseromsdøra og ser at Edward holder seg for nesa og sitter lengst mulig unna henne. «Å nei, stinker håret mitt?» tenker Bella. Vi finner nå ut at Edward satt i en klokke time og plottet hvordan han taktisk skulle slakte hele klassen for å drikke Bellas blod. Om du aldri har lest *Twilight* tidligere, anbefaler jeg å lese *Evighetens kyss* og *Midnight Sun* alternierende, kapittel for kapittel, for å oppnå optimal nakkeslengeseffekt.



Fargerikt oppgjør med smertefull stillhet

Kunstneren Katinka Goldberg stiller ut på Trondheim Kunstmuseum og konfronterer Gustav Vigelands grumsete ettermæle.

TEKST: Hedda Krogseth Vikene | FOTO: Geir Bergersen Huse

Katinka Goldberg, Shtumer Alef
Trondheim Kunstmuseum Bispegata,
5. september til 3. januar 2021

Historien bak kunstutstillingen *Shtumer Alef* begynte i 2018, da kunstneren Katinka Goldberg fant bestemorens dagbok på Trondheims jødiske museum. Bestemoren, Assne Kahn, skrev dagboken i 1940 på flukt fra nazistene til Sverige. Goldberg bestemte seg for å gå samme rute som sin bestemor, og fotograferte underveis. Forskjellen på de to turene var at den ene var på flukt, den andre var på leting etter sine røtter.

En tidligere versjon av utstillingen har vært vist ved Henie Onstad-senteret, og den skal senere videre til Oslo og København. Utstillingen består av et lite intimt rom og en liten gang, men plassen er likevel utnyttet

godt. Bestemorens flukt fra nazistene er springbrett til hele utstillingen. Den røde tråden er bestemoren, moren og Goldberg selv. Tre generasjoner påvirket av bestemorens valg om å flykte fra nazistene.

Stolt over bestemoren

Prosjektet består av maleri, naturfotografi, gamle familie- og arkiv-fotografier, naturfilm og dagboks-notater. Mediene er blandet i en fin kontrast mellom de sterke fargene i naturfotoene og de gamle svart-hvite bildene av de tre generasjonene.

Man kan se på portretter av Assne Kahn, Goldbergs bestemor, der hennes fjes er byttet ut med planter, blomster og steiner som Goldberg har fotografert langs fluktruten. Akkurat disse portrettene kan tolkes slik at flukten til Sverige har påvirket henne

og de som kommer etter henne på hvert deres vis. Det viser hvordan en person ikke bare er sin likhet i et fotografi, men at man bærer også med seg minner fra de veiene man har valgt å gå i livet.

Katinka Goldberg møtte aldri bestemoren, men har lært å kjenne henne gjennom dette prosjektet som startet av at hun fant denne dagboken. Dermed blir denne utstillingen veldig personlig.

– Jeg har fått et nytt familiemedlem å være stolt over, forteller Goldberg publikummet på åpningsdagen.

Bryter stillheten

Shtumer Alef er det jiddisk tegn for stillhet. Krigen ble sjeldent nevnt i Goldbergs familie og tittelen viser til en vond stillhet som har vært i familien i generasjoner.



©Katinka Goldberg/foto: Dag Nystuen

I tillegg til bestemoren hennes er også Goldberg og hennes mor gjengangere i de forskjellige verkene. Prosjektet og utførelsen er personlig for Goldberg, og gjør kunstneren sentral i utstillingen. I et notat skrevet spesielt til utstillingen i Trondheim beskriver Goldberg hvordan moren prøvde å skjule sin jødiske identitet fordi å ikke provosere andre. En redsel for å tiltrekke seg oppmerksomhet med sin identitet var kanskje slik andre generasjon kjente på etterdønningene av andre verdenskrig. Likevel er denne utstillingen basert på at tredje generasjon, altså Goldberg, prøver å bryte stillheten og lengter etter å utforske sine røtter og er på søken etter tilhørighet.

Inviterte nazistene inn i atelieret

Det er likevel ikke bare å stille ut en slik utstilling i dag, selv om det er 75 år siden andre verdenskrig. Goldberg ble selv urolig da hun merket at hennes utstilling og personlige prosjekt skulle

stilles ut rett ved et verk Trondheim Kunstmuseum har i sin samling, nemlig Gustav Vigelands «Helvete» fra 1897. Vigeland var svært interessert i rasebiologi og ble sitert i Aftenposten på at han gledelig ville inviterte nazistene inn i sine atelier.

Med Vigelands bakgrunn dukket det opp et forslag om at verket skulle bli inkorporert i Goldbergs utstilling. Dermed ble «Fluktrute med bjørketrær #4» skapt. Goldberg dro tilbake til fluktruten til sin bestemor i sommer og filmet der hun tidligere hadde fotografert. Over Vigelands verk kan du i denne utstillingen se bjørketrær svaie i vinden prosjektert over «Helvete».

Å kjempe seg fram

Bjørketrær er noe som går igjen i flere verk i denne utstillingen.

– Jeg liker dem. De er knotete og kjemper seg fram, sier Goldberg.

Det er kanskje akkurat dette som viser pågangsmot – å kjempe seg fram. Ikke bare fra Assne Kahn som flyktet

eller Goldberg som bryter stillheten ved å utstille sine verk, men også hele det jødiske miljøet i Trondheim.

Under åpningen av utstillingen snakket styreleder Rita Abrahamsen i Det Jødiske Samfunn i Trondheim. Abrahamsen tok opp temaer som trakasseringen jødene opplevde på norsk jord, det tragiske tapet av liv under andre verdenskrig og truslene mot det jødiske miljøet i dag. Seriositeten i salen var å merke på. For det lille jødiske miljøet i Trondheim var det nesten rart at det var et «usynlig» virus som stoppet dem fra å ha den festivalen de i utgangspunktet hadde planlagt og ikke en ytre trussel.

Selv med disse påminnelsene har Goldbergs utstilling tatt sin plass og snakker bra for seg. Verkene uttrykker godt den historien som ønskes å fortelles og den lille vrien på Vigelands «Helvete» til «Fluktrute med bjørketrær #4» viser at man ønsker å kjempe seg fram slik som bjørketrærne.

Tragikomisk om kjærleik, lengsel og Tinder

Debutforfattar Kari Anne Bye er genuint nysgjerrig på nettdating og meiner studia blir best med høgt lån og mange avstikkarar.

TEKST: Guro Underdal Hermansen | FOTO: Torstein Olav Eriksen

Stort sett har alle høyrte historier om å vere på Tinder. Mange er på plattformane sjølve og har eigne historier å fortelje, andre kjenner nokon som er der. Ikkje alle har skriva ei diktbok om det, slik trønderen Kari Anne Bye har gjort.

Trass i midlertidig bustad på hytta, grunna mugg i huset, verka debutforfattaren motivert til å ta turen inn til Trondheim for å møtast for ein prat. Faktisk såpass ivrig at første moglegheit blei litt for snar for underteiknande.

Det var ein av dei siste dagane med sommarvarme, men vi valde likevel å møtast på ein kaffibar. Ein kaffibar der det kanskje var moglegheit for å bli servert cortado i sjukt små glas av ein tømmerhoggar i krympa klede, nett som i eitt av dikta til Bye.

– Eg likar tanken på å møtast på ein kaffibar, typ heile boka er jo i ein, svarar forfattaren då det blir avtala stad og tidspunkt.

Den ferske forfattaren kjem inn i kaffibaren med eit stort smil og ei t-skjorte som promoterer diktsamlinga. Vi set oss ned med korona-avstand og pappkrus.

Eit lite spørsmål om boka hennar er alt som skal til for at ho engasjert byrjar å fortelje.

– Eg plar å seie at det er ei morosam og leiken diktsamling om einsemd og tinderdating.

Å TERGE PÅ SEG GRÅSTEIN

Det var historias verste første date.
Han var ikkje vond å sjå på
men han hadde personlegdom som ein hobbydrone
jævlig irriterande for alle andre enn nett den som eig han.
Han var ein mann som berre tagg om å bli rista. Hardt.

Blir du med meg heim, spurde han.
Sjølvsagt vart ho det.

Kva vi balar med når vi balar med Tinder

– Eg, i likskap med mange andre, har venner, seier Bye.

Ho bryt ut i latter av sitt eige utsegn. Det ho meiner er at det ofte er ein snakkis i vennegjengen. Debutforfattaren har merka seg at datingplattformer og «crazy date»-opplevingar blir gitt ganske stor merksemd, og fascinasjonen for denne tematikken gjorde at ho ville undersøkje meir. Resultatet var til slutt debutboka *Eg et før eg kjem*, som kom ut i august.

– Eg ville skriva om korleis det er å vere på Tinder.

Ifølge Bye er handlinga i boka sentrert rundt ei ung kvinne, som ikkje er så ung som ho skulle ønske lenger. Utfordringane hovudpersonen går igjennom er nok noko mange studentar kan kjenne seg igjen i.

– Ho balar med dei same tinga som dei unge. Ho prøvar å finne seg sjølv,



Namn: Kari Anne Bye
Alder: 37
Aktuell med: *Eg et før eg kjem* (diktsamling)

finne meining, finne tilhøyr, finne kjærleik og finne jobb, seier Bye.

Sjølv om ho hevdar at ein sjølv må ha vore på tinder for å kunne skriva om det, er ikkje dikta hennar berre basert på eigne erfaringar.

– Det er fiksjon. Eg har heile tida prøvd å finne ut av kva som er greia med nettdating, forklarar ho vidare.

Gjennom samtaler, podkastar og bøker har ho funne ut så mykje som mogleg om dette fenomenet. Det er tydeleg at ho har gjort grundig forarbeid. Alt frå biletbruk, tinderbiografi, avhengigheita og måtar å kommunisere på.

Om lengtinga etter noko betre

Den nybakte forfattaren ser ut på folka som går forbi og held fram med å fortelje om det ho har funne ut.

– Ein kan bli litt lamslått av det hypotetiske utvalet. Vel ein å satse på ein person, må ein samtidig velje vekk mange andre. Dette blir særleg visuelt på slike plattformer. Nesten som biletlotto. Nettopp dette gjer det vanskelegare å vere til stades der og då, og også forplikte seg til noko både den eine kvelden eller seinare.

Bye byrjar å le litt og raudnar.

– Eg må innrømme at eg sjølv har vore på ein fysisk bar med ei veninne og sveipa på Tinder.

Det viser seg at dette ikkje er eit ukjent fenomen.

– I ein amerikansk podkast eg høyrde, snakka dei om ein mann som gjekk på bar for å finne seg nokon, men enda opp med å måtte ta i bruk ein av appane fordi alle sat med telefonane tett opp mot ansiktet, fortel dikteren og ler.

– Det er alltid eit potensielt betre menneske der ute, legg ho til.

Bye fortel at hovudpersonen slit med å finne sitt nivå i den moderne datingkulturen og nemner at dette kan vere ein utfordring for mange. Å sikte for lågt fører til skuffelse og å sikte for høgt fører til klandring av seg sjølv. Då hovudpersonen til slutt har peila seg inn på sitt nivå, tør ho ikkje å satse.

– Det er ei bok om å peile, når ein ikkje heilt har peiling.

Bye fortel at boka handlar om meir enn berre tinder, sjølv om det ofte er slik ho blir framstilt.

– Det er også ei bok om kjærleik, lengsel og einsemd.

Då ho i utgangspunktet syntest at hovudpersonen hadde gått igjennom nok ubehag og hatt meir enn nok av kjipe menn, bad redaktøren henne om å gjere det endå litt sårare. Bye skjer ein grimase og viser med hendene korleis ho måtte trykke dei siste restane av sårbarheit ut av ein imaginær klut.

– Boka skulle vere sår, så kjipe menn og kjipe situasjonar var naudsynt.

Verdifulle avstikkarar

I arbeidet med boka sat Bye mykje aleine. Redaktøren hennar sat i Oslo og mykje av kommunikasjonen føregjekk på e-post. Ho fortel at ho ofte sat heime i Trondheim og skreiv og at det difor var ein periode der ho berre arbeidde med teksten og nesten ikkje såg andre menneske.

Hovudet hennar søkk ned mellom skuldrene då ho skildrar aleinearbeidet som ei mørk hule.

– Å sitje slik aleine gjer at ein blir veldig sjølvkritisk. Eg visste ikkje om det eg skreiv var bra nok og om dette i det heile var noko å satse på, seier ho undrande.

Å kome på forlaget i Oslo etter mykje tid for seg sjølv, blei difor ei heilt spesiell oppleving. Då ho kom dit var det som om nokon plutsleg skrudde på ljuset, og ho møtte ei mengde folk som var begeistra for boka hennar.

– Det var veldig sjokk, men også veldig fint. Eg er kjempenøgd, seier ho og strålar.

For ho hadde ikkje ei straumlinjeforma ferd mot rolla som forfattar. Avstikkarar undervegs gjorde vegen hennar meir krunglete enn den i utgangspunktet måtte vere, men dette er omvegar ho ikkje ville ha vore forutan.

– Avstikkarane er verdifulle, dei er med på å bygge og danne ein som menneske. ►



Nokre kjappe

Topp 3 favorittforfattarar?

Marit Eikemo, imponerende evne til å spegle mentaliteten i samfunnet. Joakim Kjørsvik og Mads Rage, fordi du aldri veit kor du har dei.

Største kulturoppleving?

No er eg skikkeleg sjølvstrert, men det er vel det å få gitt ut bok, då. Ellers vil eg trekkje fram då eg var med i juryen til P2-lytterane sin romanpris.

Guilty pleasure?

Unge Mødre DK, seier ho lattermildt og raudnar.

Kvifor DK?

Serien er heilt forferdeleg. På eit tidspunkt går ei av mødrene ut på trappa for å røyke, slik at ungen ikkje blir utsatt for passiv røyking, men bornet hennar er jo i magen hennar.

Råd til studentar?

Hald fast på gleda av å lære og ikkje tenk at noko er bortkasta. Du kjem til å vere så nøgd etterpå, trass i stort studielån og mange avstikkerar.

Ho hadde seinast denne dagen gått nedover ei brusteinsbelagd gate og tenkt: «Dæskan, eg har mykje studielån!» Bye ler godt, og det ser ikkje ut til at ho tar studielånet særleg tungt.

– Det er ikkje slik at ein berre har så mykje plass i hovudet, seier ho og viser ein liten firkant med hendene på panna.

Fordjupa i si eiga nysgjerrigheit

Hennar klare råd til studentane er å ta vare på gleda av å lære. Det er noko heilt spesielt å vere student, å få moglegheita til å fordjupe seg i noko driven av eigen nysgjerrigheit. Sjølv om samfunnet legg opp til at ein skal fullføre utdanninga på normert tid og helst rett ut i arbeid, legg ho vekt på kor givande ein omveg faktisk kan vere.

– All kunnskap heng saman med anna kunnskap. Ikkje tenk at ting er

bortkasta. Skift fagretning, bruk lengre tid, finn på noko anna. Dette er med på å gje erfaring og bygge kompetanse, seier ho innstendig.

Det er tydeleg at dette er eit råd ho verkeleg vil at studentar skal ta til seg. Sjølv meiner ho at studielånet har vore med på å gjere ho til den ho er i dag.

– Alt eg har opplevd, erfart, lært og funne ut av har gjort at eg kan skrive slik eg gjer, seier ho bestemt og legg til at ho lenge leita etter si eiga stemme og stil.

Frå kaos til struktur

I utgangspunktet brukte ho begge målformer når ho skreiv, slik fleire forfattarar gjer. Etterkvart fann ho ut, klisjéaktig nok, at det var nynorsk som kom sigrande ut då tvikampen var i diktskriving.

– «Jeg spiser før jeg kommer» blir liksom ikkje det same som «Eg et før eg kjem». Bokmål har ei distanse, medan

nynorsk verkar nærmare slik eg tenkjer, snakkar og føler. Målformene bidreg med ulike ting. Eg trur nok kanskje at stemma mi kan vere nynorsk, seier ho med handa på haka og blikket ettertenksomt ut i lufta.

Også forma og stilen er noko ho har arbeidd lenge med å finne. Sjølv om mange av dikta står i god stil med den pågåande trenden med Instagram-poesi, var ikkje dette eit strategisk og bevisst val.

– Først tenkte eg at det var kortprosatekstar og ikkje dikt eg skreiv. Det var redaktøren som etter ei tid byrja å kalle dei for dikt. Forfattaren vil likevel ikkje kalle boka ei rein diktsamling. Nokre av tekstane er korte dikt, medan andre er lengre og meir prosaaktige. Konklusjonen er at forma på boka er ein hybrid.

Tekstane ho levera inn til forlaget var like fragmentariske og kaotiske som Tinder sjølv, seier ho og held fram:

– Sidan eg hadde fått avslag på avslag på tekstane eg hadde sendt inn, var eg bestemt på å ta til meg alle råda eg kunne få.

Dette gjorde at ho, etter råd frå redaktøren, la inn kapittel, dramaturgi og kronologi, og strukturerte tekstane meir enn ho først hadde tenkt.

– Det blei faktisk mykje betre, innrømmer ho, og er glad ho tok råda på alvor.

Grobott for nye prosjekt

Ein kan tenkje seg at ho, som mange andre, kanskje har nytta korona-perioden på å dyrke kreative idear og sett i gang nye prosjekt. På den vesle spaserturen langs sykkelverkstadar og kaffibarar, kjem det derimot fram at det var i denne tida at ho oppdaga muggen i huset.

– Eg hadde luftvegsinfeksjon i fleire veker i strekk før eg oppdaga det, seier ho lattermildt, men litt oppgitt.

Det blir likevel spennande å sjå om det berre var mugg som blei produsert i denne tida, eller om det også gav grobott for andre prosjekt som med tida vil syne seg. **UD**



GJENG OMVEGAR: Avstikkerane i studieløpet er med på å bygge og danne eit menneske, seier Bye.



LO-studentene ved NTNU

LO Student

5 gode grunner til å bli studentmedlem:

1. Faglig og sosialt fellesskap
2. Støtte på arbeidsplassen
3. Stipender og studiestøtte
4. En tryggere jobbframtid
5. Blant Norges beste medlemsfordeler

Facebook: LO-studentene på NTNU Trondheim @LOstudentNTNU

En for god film til å bli redusert til bemerkninger som «uforståelig» og «pretensiøs»

Med *I'm Thinking of Ending Things* har Charlie Kaufman laget sin mest utilgjengelige film. Det er tilfeldigvis også hans beste.

TEKST: Helge Isdal | FOTO: Mary Cybulski / Netflix

Film: *I'm Thinking of Ending Things*
Regissør: Charlie Kaufman
Sjanger: Eksistensiell drama
Kan sees: På Netflix nå

Manusforfatteren og regissøren Charlie Kaufman har ikke gjort det til vane å lage lett tilgjengelige filmer. Med filmer som *Being John Malkovich* og *Synecdoche, New York* har Kaufman i over to tiår forsøkt å gjøre film av de store spørsmålene som holder eksistensialistene oppe om natta. Dette ispedd en dose surrealisme, som øker proporsjonalt med karakterenes mentale nedbrytelse, og du har deg selv en «kaufmansk» filmopplevelse. *I'm Thinking of Ending Things* er, deilig nok, nettopp Kaufman på sitt mest «kaufmanske».

Lucy (Jessie Buckley) skal besøke foreldrene til kjæresten Jake (Jesse Plemons). De har vært sammen seks, syv ukers tid, og Lucy tenker allerede på å avslutte forholdet. Jakes foreldre bor på en fjerntliggende gård, og brorparten av filmen foregår i bilen,

på vei til eller fra gitte gård, med snøen strykende forbi vindusruta.

Manuset veier derfor tungt, da filmens nav blir de absurde samtale dem imellom.

Kaufman, som begynte sin karriere som manusforfatter, vet hva han driver med, selv om det for publikum kan virke stikk motsatt. Hver replikkveksling er så stappa med undertekst, at det grenser mot det overveldende. Som publikummer får man aldri overtaket på *I'm Thinking of Ending Things*. Samtidig som dialogen drar i tusen forskjellige retninger, bytter karakterene regelrett navn, alder, utdanning og væremåter. Gjengivelser av hendelser rokkeres om på – skjedde det sånn eller sånn? Lik bilen som søker bare veier, jakter publikum et stoppested hvor Kaufmans endelige budskap skal åpenbare seg og alle løse tråder samles.

Et slikt stoppested når vi aldri, selv om Kaufman avslutningsvis strekker ut en hjelpende labb, som vil virke oppklarende på noen, og ytterst

frustrerende i sin uforståelighet for andre. Men uansett om man etter endt film sitter igjen stolt over egne tolkningsevner, eller grønn av irritasjon over egen enkelthet, vil man kunne si at man har bevitnet noe særegent, som heller lar seg erfare, enn forklare.

Dersom du stolt hever neven og proklamerer at Marvel-filmer er filmmediets ubestridte høydare, ber jeg deg innstendig om å la *I'm Thinking of Ending Things* forbli ved sin post på watchlista inntil Netflix-medlemskapet avsluttes. Det er en for gjennomført god film til å bli redusert til bemerkninger som «uforståelig» og «pretensiøs». Så dersom du er mottakelig for en film utenfor de tradisjonelle rammene for hva en amerikansk Netflix-produksjon vanligvis er, er det mulig du burde gi *I'm Thinking of Ending Things* en sjanse i løpet av den kommende høsten. Gjerne flere også, hvis det lugger litt ved første gjennomgang.



Kommentar: 80-tallsrenessansen er offisielt her



**BÅRD FLATJORD
NETLAND**

Journalist i Under Dusken

ILLUSTRASJON: Victoria Stenshagen

Vinylsalget fortsetter å gå oppover og vintageklær fra 80 og 90-tallet har ikke vært så hipt siden – vel, 80 og 90-tallet. I en tid der gjenbruk er det nye hippe prøver også artister som The Weeknd og Miley Cyrus å gjenskape mer analoge tilstander på hitlistene.

Den siste tiden har flere av de virkelig store artistene slått seg på synthpop-trenden, der tidskoloritten ofte skriker 80 og 90-tallet. Et eksempel på dette er The Weeknd sin klassiker «I Feel It Coming» fra 2016, hvor neon-lysettingen og den generelle estetikken gir liten tvil om hvor inspirasjonen er hentet fra. I tillegg er det også VHS-stil på bildekvaliteten på musikkvideoen (nei, det hjelper ikke å skru bildekvaliteten opp til 1080p).

Det samme kan sies om den nye singelen til Miley Cyrus «Midnight Sky». Her virker både synthwave, funky hår og Madonna i 1985 å være

inspirasjonskilder. I Norge kan man lett høre de samme trendene hos for eksempel Sigrid, Dagny, og Astrid S, hvor sistnevnte nylig slapp singelen «Dance, Dance, Dance». Der gir synthlandskap, blandet med bass-arp (repeterende synth-bass), og saxofon klare assosiasjoner til lyden av 80-tallet.

Analoge synthesizere har også blitt veldig «inn» igjen, som en kontrast til den mer digitale, «dataproduserte» musikken man kunne høre mye av på 2000-tallet. Nyere forskning tyder også på at analoge lydsignal oppfattes mer autentisk og genuint enn den digitale som igjen kan forklare hvorfor mye eldre musikk og vinyl har kommet i vinden igjen. Eldre musikk gjeninntreden kan også forstås som et motsvar til den digitale tidsalderen. I en tid der tilhørigheten til musikk og eierskapet til artister og band i stor grad har blitt påvirket av streaming, er kanskje dette en naturlig reaksjon.

Årsaken til at mye av dagens popkultur og musikk er preget av en viss tidskoloritt og henger nok mye sammen med nostalgi. Mange som husker eller har vokst opp med en viss type kultur prøver ofte å gjenskape de gode tingene man selv husker fra perioden, noe tv-serien *Stranger Things* er et godt eksempel på.

Det synes hvertfall å være en trend i popmusikk-industrien der artister og produsenter viser hvordan kreativ, «catchy» synth-pop kan komponeres på måter som samsvarer med samtiden. Det er altså ikke en dårlig ting å se tilbake til gamle klassikere for å skape musikk som treffer tidsånden. 80-tallet er tilbake, og det synes jeg går helt fint.



SPILLE- GLEDE LAGER GOD MUSIKK

Stjørdalsbandet Pangea tok Stormfestivalen med *Storm*. Nå slår de an blant tyske menn.

TEKST: Amund Fredrik Strømsnes | FOTO: Jonas Halse Rygh



Etter å ha klatret fra andre til førsteplass i konsertkonkurransen TM:Live ga en fornøyd gjeng fra Stjørdal ut sitt debutalbum. Hvilken sjanger det er klarer de ikke helt å bestemme seg for, men de har funnet ut at det riktignok ikke er bygdepop.

– Nei, nei, nei, aldri i livet, sier bassist Ulrik Lauvås og trommeslager Håvard Åstum Wahl mens de ler og rister på hodet til forslaget om å skifte sjanger.

Fortsatt innrømmer bassisten at deres første navn var inspirert av det svenske radioprogrammet Svensktopparna, som har listet mange danseband.

Inspirasjon fra over grensa

Kvintetten begynte å samle seg for fire år siden da de alle fortsatt gikk på musikklinjen på Ole Vig videregående skole. Selv om de gikk på forskjellige trinn fikk de tid til å lage sin egen gruppering for å spille på fritiden.

– Vi hadde skole fra tidlig morgen, etterpå var det musikkøvelse fram til ti-elleve på kvelden. De gangene vi sluttet tidligere med øvelsene sto vi igjen for å bare spille sammen, sier Lauvås.

Til slutt hadde de kommet opp med en låt de kalte «Leap». Da de skulle presentere låta måtte de også komme opp med et navn til bandet. Lauvås innrømmer at de ikke tok dette så altfor seriøst.

– Vi kalte oss først Norskotopparna, etter det svenske radioprogrammet og topplisten Svensktopparna.

Det tok dem enda et par navn før de kom fram til Pangea.

Men hvorfor Pangea?

– Vi hadde alle samme geografilerer og det var en viss sjargong som gikk rundt da det var snakk om superkontinentet. I tillegg passet det så veldig bra. Det var jo fem splittede deler som passet sammen, og vi var også fem med forskjellig inspirasjon som spilte sammen, men også inspirert av albumet *Pangea* av Kråkesølv, forklarer Lauvås.

Bandet mener det ikke er illevarslende at superkontinentet pangea splittet opp.

– De møtes igjen på andre siden, sier bandet.

Bestemt sound allerede på debuten

Debutalbumet de nå har kommet med heter *Storm*. Låtene har navn som er hentet fra naturen, til og med litt bynatur. Den første låten de lagde, «Leap», er derimot ikke å finne på albumet.

– *Storm* har en bestemt sound og en feel, men «Leap» passet ikke inn der, den var for annerledes. Det var mer en demo, påpeker Wahl.

De forklarer videre at «Leap» og låtene på albumet er skapt på forskjellige måter og at den derfor ville ha skilt seg ut.

– Demoen skrev vi på kveldstid, bare gjennom jamming, men med dette albumet gjorde vi det annerledes. For eksempel kunne jeg ha med en halvferdig sang, som jeg har sittet og knotet med selv, men så kjører vi en jamsession og gjør den ferdig sammen, forklarer Lauvås

Storm er for det meste bare instrumental. Musikerne har vurdert å legge inn vokal, men har holdt seg til koring.

– Har jo snakket om å ha vokal, for det hadde jo gjort oss mer kommersielle, men trompeten fungerer godt som et overraskelselement, forklarer Wahl.

– Men det er jo vokal på «Oksygen», eller koring, selv om du ikke hører det, skyter Lauvås inn.

Til tross av at det ikke er noen lyriske elementer i låtene som binder dem sammen, har de klart å lage en plate med en tydelig rød tråd gjennom musikken.

– Det begynte ikke som en konseptplate, men det var først da bildene på de to første singlene var laget og rev-motivet var på begge to at vi tenkte vi kunne bruke gjennomgående temaer i låtene også og føre det over til en konseptplate, forteller Wahl.

Populære i Tyskland

Etter de to første singlene, «Motvind» og «Sentrum» begynte de å leke seg med motivene i videre låter også.

– Vi prøvde oss litt fram og forsøkte måter vi ikke trodde var lov å inkorporere motivene i de videre låtene, sier Lauvås.

Lauvås forteller hvordan de har mer frihet i valget av låttitler ettersom de er hovedsakelige instrumentale. De tar selvfølgelig utgangspunkt i hvilke følelser låtene skaper, men det hjelper også med å samle seg rundt temaet til plata.

– Trompetisten vår, Ole Martin Rosvold Haugen, pleier å si på konsert at navnene kommer av at «etter øving kjørte vi hjem og stakk hodet ut av vinduet, der var det motvind. Videre kjørte vi gjennom sentrum», sier Lauvås.

Wahl og Lauvås forteller videre at selv om ordet «motvind» ikke betyr noe på tysk, er det fortsatt i Tyskland hvor den har blitt mest spilt. Lytterskaren er på menn mellom 45 og 60. Selv om dette publikummet er nokså uforventet, er de to musikerne bare glade for at musikken også nytes av andre enn støttespillerne de allerede har.

– Det viser jo at de hører på plata fordi de liker musikken, forklarer Wahl fornøyd.

De har alle forskjellige inspirasjonskilder, men de påpeker at den største inspirasjonen er Motor-



Hva synes dere om sittekonserter?

Wahl:

– Jeg synes at det var helt konge, for at på festivaler pleier folk bare å prate og drikke, men nå var det slik at man ikke kunne mingle så man ble tvunget til å sitte og høre på. Det var en fin ordning for oss. Det at folk sitter og hører på.

Lauvås:

– Det er en viss sjarm i det å være inne og slik, men mange tar bare konserter som vorspiel.

Hvis dere skulle ha valgt et band å varme opp for, hva ville det ha vært?

Wahl:

– 70-talls Genesis. Men hvis vi kunne ha varmet opp for Kråkesølv eller Motorpsycho... Har jo vært svært nærme med Kråkesølv et par ganger.

Lauvås:

– Er svært enig med Motorpsycho, tror det hadde vært alles drøm.

Hvis dere ikke skulle ha spilt noe jazz, hva ville dere ha spilt?

Wahl:

– Nei da hadde du fått fem forskjellige svar.

Lauvås:

– Du hadde nok tatt noe Haken-inspirert.

Wahl:

– Ja, definitivt noe prog.

Lauvås:

– Kunne ha tenkt meg å være med der, men kanskje heller noe indie-rock. Gitaristen vår, Sigurd Hammerhaug, ville sikkert ha gått for noe mer blues-greier, mens de to siste ville ha nektet å gjøre noe annet, de går jo på jazzskole.

psycho. Bandet spilles og høres mye på blant bandmedlemmene.

Underveis i samtalen viser det seg at de koser seg med å snakke om inspirasjonskilden og hvordan det er å spille sammen.

– Spilleglede lager bra musikk, sier Lauvås oppsummerende.

Måtte to ganger i ringen for å vinne

Etter å ha deltatt i konkurransen, TM:-Live, to år på rad, kom de på første plass etter det andre forsøket. Første året kom de på andreplass, etter en dramatisk premieutgjøring.

– I fjor leste de oss opp på en måte som virket som om vi skulle vinne. Skuffelsen ble stor når vi hørte navnet vårt etter «og andre plassen går til...» Denne gangen trodde jeg ikke at vi skulle vinne før navnet vårt ble ropt opp. På streamen ser man at jeg piler

opp til de andre, forteller Lauvås med et stort smil om munnen.

I år var vinnerpremien 50.000 kroner, hele 20.000 kroner mer enn i fjor, så de to er egentlig enda mer fornøyde enn det de tror de ville ha vært.

– Et skikkelig «bro move» av dommerene, legger Wahl til.

For å vinne en hvilken som helst konkurranse må man kunne utmerke seg. Wahl tror at deres instrumentale lydbylde klarte å få dommernes oppmerksomhet.

– Det er mange som sier at de ikke liker instrumentalmusikk, men så hører de oss. Da var det veldig interessant likevel. Jeg tror vi tjener mye på den positive overraskelsen.

Allerede før de selv skulle på scenen, hadde de lav selvtillit når det kom til å vinne konkurransen. Det var flere der som var mer «normale» og de var overbevist om at de ikke kom til å vinne. Selv hadde de pekt ut Nea and The Regulars som vinneren.

Med lite mot bestemte de seg rett og slett for å bare spille og ikke bry seg om konkurransen. De forklarer hvordan de heller sa til seg selv at «de skulle bare ut, spille og ha det gøy.» Det var fortsatt mange plateselskaper som satt blant publikum og i det minste kunne de prøve å imponere dem.

– Da glemte vi konkurransen litt, bemerker Lauvås.

Utsatte slippturneen

Korona har truffet musikere fra alle kanter og et nyetablert band som Pangea kom seg heller ikke unna. Storm skulle egentlig komme ut tidligere og vært direkte etterfulgt av en slippturne. Lauvås røper at de mest sannsynlig er i gang i november.

– Men vi er i den vanskeligste fasen akkurat nå. For vi har et nytt produkt vi har lyst til å vise fram, men vi har ikke bygd opp noen ordentlig fanbase, utenom litt i Trondheim og Stjørdal. Vi må ut og ta de tunge spillejobbene

hvor det kanskje ikke er så mange folk og prøve å bygge noen relasjoner, forklarer Wahl.

Det er mange oppgaver et uavhengig band må tenke over når de skal planlegge en turné.

– For det første må vi være artister, management, bookingagenter, promo, grafisk designer. Vi må gjøre alt. Da blir det en større planleggingsprosess, sier Lauvås.

– Det er veldig vanskelig når vi ikke har et stort navn i ryggen som kan si «de her er bra, book dem.» Det er bare vi som sier «hei, book oss.» Det gjør det vanskelig å bli booket på større steder, mener Wahl.

De gleder seg til at samfunnet åpner seg opp igjen, og at samtalen med plateselskaper kan fortsette. For selv om de synes det er greit å kunne bestemme plateslipp selv, er det ikke de som er proffene på det feltet.

– De som jobber med booking og slikt er steingode til det. Vi spiller jo musikk for en grunn. **UD**

Behov for tannlege?

Vi er din studenttannlege og hos oss får du alltid undersøkelse til 450 kroner og 10 % rabatt på øvrig tannbehandling.

450,-

Du finner våre fire tannklinikker sentralt beliggende på Trondheim Torg, Leutenhaven, Munkegata og Sirkus Shopping.

*Kan ikke kombineres med andre tilbud og gjelder ikke tannteknikerarbeid.
*Studentbevis må medbringes.

 ORIS DENTAL

orisdental.no





Everything Everything – RE-ANIMATOR

Everything Everything fortsetter å utvikle sin unike stil på *RE-ANIMATOR*.

TEKST: Øyvind Soldal Rasmussen | FOTO: Infinity Industries

Det Manchester-baserte Everything Everything er et band noe utenom det vanlige. Med en sans for eksperimentering og rare idéer har de opparbeidet et personlig lydbilde som er både unikt og lett gjenkjennelig, selv innenfor en sjanger som art-pop. Det er likevel også en stil som alltid er i utvikling og som endrer seg fra album til album.

Bandets femte album *RE-ANIMATOR* er ikke noe unntak. Ved flittig bruk av tett pakket synth og svevende melodier har Everything Everything laget deres varmeste og mest betryggende album så langt. Låter som «In Birdsong» og «Moonlight» bygger seg opp med større og større instrumentering før man når et klimaks som er beroligende og mykt på ørene. Bandet har likevel ikke gitt opp all råskap, og veksler ofte mellom dette og harde, kaotiske passasjer som i outroen på «Arch Enemy».

Everything Everything har heller ikke mistet sin eksentrisitet, og frontmann Jonathan Higgs sine vokaler er en viktig årsak til dette. Med en nasal stemme som ofte går opp i falsett, er dette kanskje det mest polariserende med *RE-ANIMATOR* og bandet generelt. Dersom vokalen ikke faller i smak, er nok ikke Everything Everything for deg. Higgs sine tekster bidrar også til det unike ved albumet. De språklige bildene florerer, mange av dem groteske og spesielle, og brukes gjerne i kontrast til selve musikken. Tekstene kan handle om mørke temaer som global oppvarming eller fremmedgjoring i samfunnet. Med den varme produksjonen som går gjennom albumet får man et bilde av en verden som går under, men at dette er noe man har akseptert. Som Higgs sier selv på «Lost Powers»: «Come on, you only lost your mind.»

RE-ANIMATOR er akkurat like merkelig som de foregående Everything Everything albumene. Bandet har tatt en ny retning i form av stemning og produksjon, noe som i stor grad fungerer gjennom hele albumet. Samtidig har de ikke ofret det som muligens er bandets viktigste egenskap: de lager fryktelig fengende pop-musikk. Albumet er fullt av låter man nynner på resten av dagen. Med Everything Everythings «vanlige» eksentrisitet gjør dette *RE-ANIMATOR* til et verdig tilskudd i en allerede solid diskografi.



Brigt – Showcase

Brigt gjør en solid debut med sitt eget lille drømmeland.

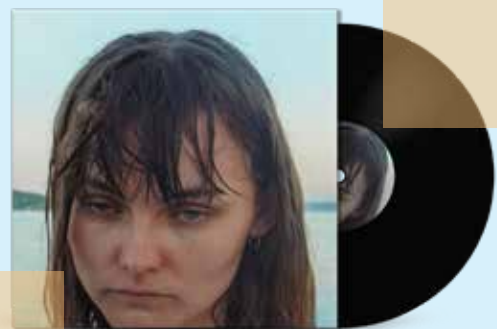
TEKST: Tina Løvås | FOTO: Playground Norge

Den Oslo-baserte 21-åringen Brigt Mikalsen, som går under artistnavnet Brigt, begynte å klimpre på data-maskinen for et par år siden. Etter å ha tilbragt syv måneder med et sirkus, bestemte han seg derimot for å legge datamaskinen på hylla som hovedverktøy for låtskrivingen, da han mente den tok overhånd over musikken. Med en ny begynnelse og ny inspirasjon ble *Showcase* født.

Det er et herlig lite drømmeland Brigt har skapt med sine 9 låter. «To Be Close To You» og «Extraordinary Jane» er eksempler på denne utenomjordiske følelsen Brigt skildrer gjennom flytende vokal over eksperimentelle beats. Showcase føles litt ut som en kjøretur rundt omkring på livets marker hvor et virvar av tanker bobler i hodet. Her er det forsåvidt også verdt å trekke fram «It Won't Be Me» som en perfekt biltur-slager.

Helhetlig er Showcase preget av kjærlighetslåter, men Brigt omfavner klisjeen på en måte som gjør det tolererbart. «Number 3» og «Marble Marie» tar lytteren rett med til den franske rivieraen og er som tatt ut av soundtracket fra flere romantiske komedier. Også «Carolina» skaper godfølelse og gir lytteren assosiasjoner til det å ligge totalt avslappet på stranden med null bekymringer og bølger som bruser i bakgrunnen, selv om teksten kanskje er litt mer av det lengtende laget. *Showcase* virker altså generelt å ha et underliggende ønske om å forme et smil om munnen og skape følelsen av sommerfugler i magen hos enhver som lytter, noe Brigt gjør suksessfullt.

I og med at Brigt skrev, spilte inn, produserte og mikset alle de ni låtene på egenhånd, er *Showcase* kanskje så personlig for artisten som du får det. Dersom dette er en refleksjon av hva Brigt har å by på takker vi gjerne ja til mer. Han holder koken gjennom hele albumet, til det plutselig tar slutt med «Silent Crush» som er på skarve 56 sekunder. Debutanten gir oss altså en akkurat liten nok smakebit av hva han er god for, og etterlater oss sultne etter mer.



Jouska – Everything is good

Debutalbumet til den norske duoen Jouska overrasker sjangermessig, men blir til tider for repetitivt.

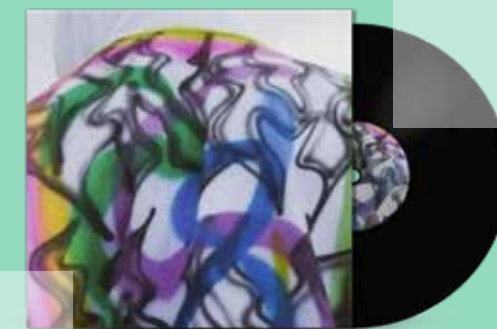
TEKST: Lisa Bye | FOTO: Koke Plate / Eget selskap

Duoen Marit Othilie Thorvik og Hans Olav Settem har siden 2018 sluppet flere singler, og én EP, som beveger seg innenfor elektropop-universet. Det har nå akkumulert til deres første album ved navn *Everything Is Good*. Selv beskriver de en felles interesse for det dekonstruerte i musikken og en nysgjerrighet for å bygge det opp igjen på nye og kreative måter. Dette er musikalske virkemidler som kommer godt fram i debutplata deres.

Everything Is Good byr på en sterk rød tråd når det kommer til lydbilde og bruk av vokal. Selv med gjestesamarbeid med blant andre norske SASSY 009 og Doglover95, bidrar den gjennomgående milde og luftige vokalen til Thorvik til en opplevelse av tydelig sammenheng, låt etter låt. Åpningslåta, som også er tittelsporet, gir en sterk assosiasjon til ASMR-hvisking. En svært behagelig start der altså.

Den Oslo-baserte duoens evne til å koble sammen en sukkersøt, lettbeint sound med et metallisk og til tider monotont lydbilde, gjør at albumet bærer med seg mange elementer. Låta «Lemon Twigs» er et godt eksempel på dette. Også bruken av sampling inni låtene er ett av de kreative innslagene som gjør albumet spennende å lytte til. Dette kommer blant annet godt fram i låta «doing stuff that I really love to do». Det er et 28 sekunder langt lydspor vi kan anta er en kombinasjon av ting Jouska liker å gjøre, men som for en utenforstående kan høres ut som et kaos av vonde følelser.

Sjangermessig kommer pop-sjangeren spesielt godt fram gjennom de repetitive sangtekstene, som til tider dessverre gjør de mest repetitive låtene kjedelige. På låta «Pink» samarbeider duoen med hiphop-artisten Doglover95. Dette er med på å inkludere enda flere sjangere inn i *Everything Is Good*. Ellers står det elektroniske svært sterkt blant samtlige av låtene. Det er noe av det som får Jouska til å bli et friskt pust innenfor norsk elektropop, hvor vanen er at popmusikken står i fokus.



VNMS - VNMS TAPES

2020 er VNMS sitt år.

TEKST: Magnus Vattekar Sandvoll | FOTO: VNMS

Trondheim sitt kreative kollektiv VNMS har laga store bølger i Trondheim og Noreg i 2020. Bulmboy\$ slapp albumet *Ukjent Hav* i februar til stor ros, og i april fulgte Gerald Ofori opp med ein magisk EP: *Ultraviolet*. Nå har VNMS sluppet sitt første prosjekt sammen, nemlig *VNMS TAPES*. Det nye prosjektet bringer saman Bulmboy\$ og Gerald Ofori sin stil og tek produksjonsnivået deira til nye høyder.

På VNMS TAPES har VNMS med seg vennar – blant annet Loverboy frå Undergrunn som sleng seg med på «SER SYNER». Låta er ein maktdemonstrasjon frå Grif som syner sin fantastiske utvikling som produsent. Det får han til gjennom inklusjon av nye element i dei allerede sterke trapbeatsa sine. I låta får vi ein grov gitarsolo, sammen med andre instrument. Dette skaper ein mykje betre heilheit enn det vi kunne fått med enkle trommebeats, som vi heilt ærleg ser for mykje av i trapmusikk om dagen.

På «BLUE LADY» får vi nok eit nytt eksperiment: spansk rap. Ein sjanger som har teke verda med storm. Inklusjonen av spansk i låta syner VNMS sitt allsidige lydbilete. I tillegg nytter Bulmboy\$ slutten av låta på å vidareføre mitt favorittaugneblink frå *Ukjent hav*, nemleg bruken av skits. Som vi fekk i hiphouselåta «Ruteknusing».

«MEDUSA» var første gang vi fekk høyre Gerald Ofori på norsk, saman med talentet Xalomon frå Bulmboy\$. I 2020 har VNMS klatra til topps. Alle suksessfulle rapkarrierar treng ein låt som kastar opp to fingrar til alle som ikkje hadde trua i starten. Det er deilig å sjå VNMS rettferdiggjør ein slik låt i det vi høyrer oss inn i andre halvdel av albumet.

Gerald Ofori har lenge utvikla produksjonsevnene sine, og tek stor plass på albumet. Han produserte beaten på låta «TRAPPEN ELLER HU», som brått er den sterkaste låta på heile albumet. Ofori har brukt ei stund på å utvikle eit lydbilete med både R&B og traprap. *VNMS TAPES* er årets tredje bodskap frå Trondheim til hiphop-Noreg om at dei også er på ballen, og at dei er klare for å ta like stor plass som Oslo og Bergen.

Færre jobber – ikke færre rettigheter



SARA ÅSATUN

Medlem av LO-studentene i Trondheim



ALIDA DOMAAS

Medlem av LO-studentene i Trondheim

ILLUSTRASJON: Astrid Bøhler



Våren 2020 var en krevende tid for de aller fleste. Covid-19 gjorde det vanskelig for flere studenter å gjennomføre studiene sine, få sommerjobb og flere som avsluttet graden sin i vår står nå uten jobb. Jobbmarkedet i Norge har minsket og 289 000 stod uten jobb eller var bare delvis i jobb i juni. Dessverre er det oss unge det går utover. Tall fra SSB for fjerde kvartal viste at det var en nedgang i antall jobbstillinger på 11 prosent for unge under 25 år, noe som skyldes en spesielt stor nedgang i nyansettelser.

Som følge av at det blir færre jobber og større konkurranse om jobbene, kan det være enkelt å tenke at «så lenge jeg får en økt lønn på konto hver måned.» Hva har det da å si at jeg jobbet en time ekstra uten tillegg eller at vaktlisten kommer i tide? Ikke mye tenker du sikkert, men det er akkurat i disse krisetider det er viktig at våre rettigheter står sterkt. Hvis ikke kan det hende at det fører til flere og mer alvorlige brudd som går utover flere enn akkurat deg.

Det finnes seriøse arbeidsgivere som ikke er klar over rettighetene

i arbeidslivet eller, som verre er, hopper bukk over godt kjente rettigheter for å tjene seg selv. 45 prosent av arbeidsplassene LOs sommerpatrulje sjekket i år ble det funnet brudd på arbeidsmiljøloven. Det er en økning fra 39,2 prosent i fjor. Det skal sies at bedrifter har hatt en vanskelig vår, men de er fortsatt bundet av arbeidslivets lover og regler.

Som arbeider har du rett på en skriftlig arbeidskontrakt. Kontrakten skal inneholde hvem som er arbeidsgiveren din, hvor mye du skal jobbe, hvilken lønn du får og hva slags arbeid du skal utføre. En muntlig avtale er også forpliktende, men den skriftlige arbeidskontrakten beskytter både deg og arbeidsgiver mot misforståelser om hva dere ble enige om, og hvilke rettigheter og plikter du har. Når du starter i en ny jobb har du også krav på opplæring, og denne skal være lønnet. Opplæringen skal blant annet omfatte hvordan jobben skal utføres, informasjon om regler for helse, miljø og sikkerhet, samt en gjennomgang av øvrige regler som gjelder på arbeidsplassen.

Du krav på en halvtimes pause hvis du jobber 8-timers arbeidsdag. Hvis du ikke kan forlate arbeidsplassen har du krav på å få betalt pausen. Jobber du over 9 timer i løpet av 24 timer eller 40 timer i løpet av en uke, har du krav på overtidstillegg. Er det en tariffavtale (avtale om lønns- og arbeidsforhold mellom en fagforening og arbeidsgiverorganisasjon) i bedriften, har du krav på overtidstillegg etter en 37,5 timers uke.

Det som er nevnt her er bare noen av rettighetene du har. Er du usikker på dine rettigheter, så er det bare å sjekke ut nettsidene til LO eller Arbeidstilsynet for tips. For selv om koronapandemien har gjort kampen om jobbene større, er det viktig at vi ikke tillater oss å gå med på kompromiss om rettigheter opparbeidet gjennom år med kamp. Tillater vi oss kompromisser i dag, er det ikke bare din arbeidsdag som blir litt tyngre. Det kan også bety at arbeidsdagen til kollegaene dine, og de som kommer etter deg blir enda tyngre.



MORIA BRENNER



MARIANN MOE WIESE

Nestleder i Studenter Uten Grenser i Trondheim

ILLUSTRASJON: Victoria Stenshagen

9. september våknet verden opp til nyheten om at flyktningleiren Moria på øya Lesbos i Hellas hadde brent ned til grunnen. Brannen sjokkerer, men overrasker ikke. Det har lenge blitt varslet om at situasjonen i leiren ville få katastrofale følger.

De siste 10 årene har antallet flyktninger og migranter til Hellas og Europa økt kraftig. Da grensene til Hellas stengte i 2016, som følge av EU-Tyrkia-avtalen, resulterte det i en oppsamling av flyktninger på de greske øyene. Barnepsykolog for Leger Uten Grenser, Katrin Glatz Brubakk, forteller om sine opplevelser fra leiren: «Jeg har snakket med hundrevis av voksne og barn som alle forteller at de har vurdert om de skal ta sitt eget liv fordi det er helt uutholdelig å leve der de bor. Det er smertefullt å se hvordan vi lar folk leve.» Hun viser til at kombinasjonen av dårlige boforhold, traumatiske opplevelser fra hjemlandet, tiden på flukt og en usikker livssituasjon er alvorlig for den fysiske og psykiske helsen. I starten av september ble det første koronatilfellet påvist i Moria, og hele leiren ble satt i karantene, omringet

av politisperringer. Natt til 9. september tok det fyr, flyktningleiren Moria sto i flammer.

Shirin Tinnesand, feltarbeider for organisasjonen Stand By Me Lesbos forteller om kaotiske tilstander i leiren. «Det er kaos. Det er politi overalt, det er røyk overalt, alt har brent ned, alt er borte. Det er ingen som har hjem eller klær.» Det meldes om at 75 prosent av Moria har brent ned til grunnen. Tretten tusen mennesker mistet i løpet av natten det lille de hadde. I nyhetene kunne vi lese om at folk som var igjen på innsiden ikke kom seg ut, både fordi flammene sperret veien, men også fordi de ble nektet å slippe ut av opprørsgrupper og lokalt politi. En del av flyktningene har nå blitt flyttet til en annen leir nær Kara Tepe. Der holdes de nå innesperret – ikke engang bistandsorganisasjoner og hjelpearbeidere får slippe inn. Politiet har sperret av et stort område utenfor, sånn at flyktningene og migrantene ikke kan dra noe sted. Det hele minner mer om et fengsel enn en flyktningleir.

Det er usikkert hva som forårsaket brannen i Moria-leiren. En avis meldte om at det brant flere steder på Lesbos, samt i Moria-leiren. Det ble også rapportert om opptøyer og skudd. Ifølge greske myndigheter startet brannen etter at en gruppe personer som fikk påvist koronasmitte skulle isoleres. Opptøyer

oppsto i etterkant av avgjørelsen om å sette hele leiren i korona-karantene. Folk har ikke blitt skikkelig informert om koronatiltakene, og tror de blir arrestert når de blir hentet av frivillige organisasjoner. Andre hevder at brannen ble startet av fastboende på øyen, og at gruppen med smittede allerede var isolert utenfor leiren. Det er foreløpig ikke meldt om skadde eller omkomne

Regjeringen har nå sagt at Norge skal ta imot 50 asylsøkere fra Moria. 50 mennesker er altså alt verdens beste land å bo i har plass til fra Moria. Ikke engang når flyktningleiren står i flammer, henter Norge inn mer enn et minimum. Nå må vi ta ansvar, 50 personer er ikke nok! Dette har bred støtte i sivilsamfunnet, og norske kommuner sier at de kan ta imot langt flere. På Facebook er det også en aksjon på gang som favner vidt med oppropet «50 er ikke nok!». Vi i Studenter Uten Grenser mener nå det er viktig at Norge, sammen med de andre europeiske landene, tar ansvar for å finne en løsning på den forferdelige situasjonen og samtidig sørge for at menneskene blir evakuert til trygge steder hvor de kan få sine grunnleggende behov dekket. Samtidig må de sørge for at barn, med og uten familier, blir hentet ut derfra umiddelbart. Krisetid er tid for solidaritet. Barn som lider må tas vare på. Vi må vise solidaritet i praksis nå.

Student- Skalender

ONSDAG 23. SEPTEMBER

ONSDAGSDEBATT: SEX

Kl. 18.00 – 19.30, Storsalen

Hvordan er egentlig sexlivet til Trondheimsstudenten? I debatten «SEX – et dypdykk i Trondheimstudentens sexliv» skal man se nærmere på trender, stigmaer og normer til Trondheimsstudentene. De som skal føre sexdebatten er UKEsjef Max Meinich, seksualrådgiver og sexolog bak podcasten *Rett i fleisen*, Kjersti Antonsen, og postdoktor i psykologi ved NTNU Trond Viggo Grøntvedt.

FORSKNINGSDAGENE 2020:

KAN DU STOLE PÅ HJERNEN?

Kl. 19.30 – 21.00, DIGS i

Krambugata og på nett

Hjernen tolker all informasjon vi tar til oss – men kan du egentlig stole på den? NTNU-forskere holder foredrag og panelsamtale om hva som bestemmer hvordan vi oppfatter oss selv og verden.

TORS DAG 24. SEPTEMBER

FAKE NEWS OG DEN

AMERIKANSKE VALGKAMPEN

Kl. 18.30 – 19.30, Trondheim

hovedbibliotek

I de siste valgene i USA, Frankrike, Tyskland og i mange land i tidligere Øst-Europa har man sett nasjonalistiske strømninger. Populistiske politikere spiller ofte på religiøse verdier i folket når de søker velgernes støtte. Foredraget skal bli holdt av Helge Simonnes, tidligere sjefredaktør i Vårt Land, og er basert på den siste boken til Simonnes,

Kampen om korset i politikken, som blant annet diskuterer Sylvi Listhaug og borgerkrigen i KrF.

EKSTRASHOW HVORFOR DET?

MED TROND-VIGGO TORGERSEN OG BJARTE TJØSTHEIM

Kl. 21.30 – 23.00, Storsalen

Trond-Viggo kommer tilbake til Samfundet med suksesskonseptet *Hvorfor det?* Sammen med NRK-kjendis og riksnevrotiker Bjarte Tjøstheim skal han ta i mot spørsmål om absolutt hva som helst. De gruer seg, publikum burde glede seg.

LØRDAG 26. SEPTEMBER

SARA FJELDVÆR, KNAUS PÅ

KLUBBEN

Kl. 21.59 – 00.00, Samfundet

Nakent, personlig og vakkert er noe av det som kan beskrive Sara Fjeldvær. Kontrasten mellom det skjøre og kraftfulle lydbildet den trønderiske artisten presenterer vil med sikkerhet treffe hjerterota til enhver som lytter. Når man så har sjansen til å oppleve dette live i tillegg, er det klart at det blir en kveld man sent kommer til å glemme.

SØNDAG 4. OKTOBER

REGISSØRBESØK OG FILM-

VISNING, DAG JOHAN HAUGERUD

Kl. 18.00 – 21.00, Storsalen

Dag Johan Haugerud er en av landets mest spennende, men også oversette, regissører og forfattere. I Storsalen på Samfundet kan du få se gjennombruddsfilmen hans, *Som du ser meg* (2012). Før filmvisningen blir det også en filmsamtale der publikum kan komme med spørsmål.

TORS DAG 8. OKTOBER

BOKHØSTEN 2020, BIBLIOTEKETS ANBEFALINGER

Kl. 19.00 – 20.30, Trondheim

folkebibliotek, hovedbiblioteket

Bibliotekarene på Trondheim folkebibliotek tror det blir en bra bokhøst. Torsdag 8. oktober deler de sine beste boktips og forteller hva de gleder seg til. Gratisbilletter kan bestilles via bibliotekets nett- eller facebookside.

FREDAG 9. OKTOBER

JAGA JAZZIST PÅ BYSCENEN

Kl. 21.00 – 00.00, Kongens gate 19

Ringrevene er klare for Norgesturné og på veien stopper de innom Trondheim. I tillegg til gamle slagere er gruppa klare med sitt nyslupne og kritikerroste album *Pyramid* for å lage et særegent og kompromissløst show du ikke vil gå glipp av.

OMA DESALA PÅ LOKAL KLUBB

Kl. 20.30 – 22.30, Dronningens

Gate 12

Om jazz ikke er noe for deg er det samme fredag muligheter for å fordype seg i litt 90-talls psykedelisk tripphop. Om Portishead får en bjelle til å ringe, er definitivt Oma Desala noe å få ørene opp for. Trondheimsbandet slapp debutalbumet *Learn To Enjoy Losing* i april og er nå klare for en etterlenget presentasjon for hjembyen.

TIRSDAG 13. OKTOBER

NY UTGAVE AV UNDER DUSKEN I

HYLLENE

KVISS

KVISSMESTER: Benedikt Erikstad Javorovic | Spørsmål og kommentarer kan sendes til kviss@studentmediene.no

1. Hvilken profilert figur er for tiden i retten for brudd på straffelovens paragraf 115, angrep på de høyeste statsorganenes virksomhet?
2. Hvilket land kommer filosofen og advokaten Peter Wessel Zapffe fra?
3. Hva heter tv-konkurransen som går nå og bedømmes av Lise Finckenhagen, Jonathan Romano og Maj-Britt Aagaard?
4. Hva er navnet på den eteriske, slimaktige substansen som er assosiert med spiritistiske seanser og manifesteringer av spøkelser?
5. «Cry havoc! and let slip the dogs of war» sier Marcus Antonius, men hvilken forfatter puttet disse ordene i munnen hans?
6. Hvilken persilleaktig plante vokser vilt i Norge og har en søt smak av lakris?
7. Hvilken drink lages tradisjonelt av tre deler prosecco, to deler bitter og littegrann sodavann?
8. Hvem skrev et morovers om farao på ferie hos farmora og mormora?
9. Hvilket dyr assosieres med filmselskapet MGM?
10. Hvilken strømnetjeneste ble lansert i Norge 15. september?
11. Microsofts digitale assistent henter sitt navn fra en karakter i selskapets populære spillserie Halo, hva heter hun?
12. Hva slags bakterier brukes for fermentering av mat, som saurkraut, kimchi eller surdeigsbrød?
13. Hvilken hunderase ble avlet fram for å drive med redningsarbeid i alpene, langs grensen mellom Italia og Sveits?
14. Rastafaribevegelsen regner keiser Haile Selassie I, som regjerte mellom 1930 og 1974 som en messias, i hvilket land regjerte han?
15. Hvilken gruppe lagde låta «Stayin' Alive» til filmen Saturday Night Fever i 1977?
16. Kun et land i verden har et ikke-rektangulært flagg, hvilket?
17. Fata Morgana er et annet navn for en luftspeiling, navnet kommer fra den italienske oversettelsen av en karakter fra legenden om Kong Arthur, hva heter hun?
18. Hva måler et hygrometer?
19. Hvilken sport assosieres med Casper Ruud?
20. Hva er navnet på den amerikanske høyesterettsdommeren som gikk bort 18. september?

Svar: 1) Laila Bertheussen 2) Norge 3) MasterChef Norge 4) Ektoplasma 5) William Shakespeare i Julius Caesar 6) Kjørel 7) Aperol Spritz 8) Andre Bjerke 9) Linsér 10) Disney Plus 11) Cortana 12) Melkesyrebakterier 13) Sankt Bernhardshund 14) Etiopia 15) The Bee Gees 16) Nepal 17) Morgan Le Fay 18) Luftkuktighet 19) Tennis 20) Ruth Bader Ginsburg

HVORDAN KOMMER DU DEG HJEM FRA BYEN?

ILLUSTRASJON: ANE MORKEMO

0-7 poeng:



RYDE:

Veldig fy-fy når man har drukket alkohol. Som en slags liten, elektrisk stridsvogn er du en rullende dødsmaskin, både for deg selv og andre.

8-14 poeng:



SELVKJØRENDE BUSS:

Gjør som Erna og prøv deg på framtidens transportmiddel! Fungerer dessverre bare om du skal komme deg fra ett sted på Øya til et annet i tidsrommet mellom 14 og 19 på en hverdag. Blir en tidlig kveld.

15-19 poeng:



FØRSTE BUSS HJEM:

En stille triumf eller en sann skam? Det er lite som slår å ta første buss hjem i penklær. Bare se ekstra sørgelig ut, så ser det ut som du skal i en begravelse.

20 poeng:



KARAOKETAXI:

«It was fantastic ride blah blah. I can strongly recommend.» – Amelie (Sitat hentet fra <https://karaoketaxinorge.no/om-oss>). Hva mer kan man si?

Trondheims mest filosofiske presse

REGISTRERER

... at nå er Fittemediene er agurk-fabrikk
... at spoiler: det var en av våre journalister som mistet de 150 kronene
... at i andre nyheter: KUKA sørger for at du kan oppleve mer generiske bookinger
... at heldigvis har ingen fortalt Fredrik Solvang at KUKA også kjører på med diese-laggregat
... at det var Sande som trykket på lenkene
... at språkpolitisk debattinnlegg i Fitteblekka
... at heldigvis har ingen fortalt Samfundetleiareren at nynorsk er et sosialt konstrukt
... at Noregs mållag har «journalistene» i Fitteblekka i kikkerten
... at her skrives det jo feil norsk med vilje
... at hvem lar Elon Musk grave i sine privatorgan?!

... at hold tre meter avstand til gnomene på Lucasbygget
... at hold to meter avstand til de med sykkelhjelm
... at der fikk vi beviset at filosofi ikke alltid er holistisk
... at Marcus Aurelius brukte i hvert fall et sverd
... at nå peker holistisk som søkeord
... at hvordan er filosofi relevant for NTNU?
... at er egentlig Fitteblekka relevant for studentene?
... at vi ser på KSSG om de er clean eller ikke
... at de som regel ikke er det

... at nå boikotter vi Samfundets Burger King
... at vi vil ikke spise på Lyche fordi vil bli ansett som seriøse restaurantgåere
... at all omtale Fitteblekka får i nasjonal media er at vi er rølpete
... at likevel klipper Adressa og NRK sakene våre
... at samtidig *haaaaaater* vi også medstrømsmedia
... at Trøndelag ikke sliter med korona
... at vi sliter mer med «manns-kor» som utpreger seg
... at samtykke er digg, men har du hørt om anakavelerne i nickers?
... at overskriftene vi bare venter på å kunne bruke:
... at «Gjengmedlem på Samfundet smittet av korona: 100 stk i karantene»
... at «Intern gjeng på Samfundet inviterte til hjemme-nazi-fest»
... at «--Noe må vi jo gjøre når alt stenger OO»
... at MG liker erfarne badboys
... at ITK er på tilbudssiden der
... at fullstendig sakkosekk-krig blant de arrangerende gjengene
... at minister som følgesvenn, er voksenpoeng for Nora
... at bra at noen kom seg løs fra lekestua i Singsakerbakken
... at har noen virkelig sjekket hva Jørgen Baklid har i kaffekoppen?
... at har noen virkelig sjekket at det jobber kokker på Lyche?
... at er det noen som husker Propheten?



SHITFIT er avlyst siden Trondheim kommune ikke godkjente søknaden om å ha flyktingleir i Høgskoleparken. Nå satser de på alternativt opplegg, så da kan møte på fengselstomta å banke en stakkars faen istedenfor. Enda en idiotisk studenttradisjon vi kan holde på med helt til NRK finner ut av det. Du kan melde deg på via [fight-samfundet-no](https://www.facebook.com/fight-samfundet-no), pølse-kostyme oppfordres. Godkjente våpen:

- Sykkelhjelm
- D'en, eller andre bokstaver du har berga
- En pirumitt
- Medlemskortet ditt
- Bestikk fra Lyche
- Kondomene som du fikk på stands av Fitteblekka
- PØLSER

UTGAVENS DJUR



Brunsneglen gir faen. Norge hater han, og selv om det er mat i skogen, skal han på død og liv inn i hagen din. Han driter i om du salter eller spretter han opp med saks. Han skal ha blomstene dine, og han skal ha de nå.



DESKER I FITTEBLEKKA MISTET HJERNECCELLA SI, MEN FANT AGURKER

Søndag morgen litt over klokka 07:20 ble vi vitne til at en oldis desksjef i Fitteblekka mistet hjernecella si mens han styrtet hjemover fra «sosialisering» på Ryde. Han koblet på Neuralinken, og ga Elon Musk alt. Nå er han oppskrapt og blakk, men fant heldigvis 150 kroner, en pulsklokke, haugevis med NTNU-flagg, og en kebab liggende på en benk på Bakklandet.



**TRYGGHET PÅ
TRENING**

SISTE FRIST!
TILBUDET GJELDER TIL 1. OKTOBER

**8000
studenter
velger 3T**



- Studentrabatt
- Fri innmelding
- 3T-sekk

BYENS BESTE

TRENINGSTILBUD

Tilbudet gjelder t.o.m. 1. oktober 2020. Gjelder medlemskap med 12 måneders bindingstid i tillegg til ungdomsmedlemskap. Studentmedlemskap gjelder fra året en fyller 16 år til fylte 29 år. Les mer om våre medlemskap på www.3t.no eller ta kontakt resepsjonen på ditt 3T-senter for spørsmål.

#3ttrening www.3t.no

